

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · segon període · sèrie C · número 94

Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies

Sessió 5, dimecres 31 d'octubre de 2018

Presidència de la I. Sra. Montserrat Fornells i Solé

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Compareixença del secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania per a informar sobre la tancada de migrants i llurs reivindicacions 357-00036/12	4
Proposta de resolució sobre l'increment de places públiques de centre de dia a Roda de Berà 250-00149/12	39
Proposta de resolució sobre la Xarxa d'Impulsors de la Garantia Juvenil 250-00153/12	44
Proposta de resolució sobre l'augment d'inversió en polítiques d'infància i família 250-00179/12	48

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 5 de la CTASF

La sessió de la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies (CTASF) s'obre a dos quarts d'onze del matí i quatre minuts. Presideix Montserrat Fornells i Solé, acompanyada del vicepresident, Ferran Roquer i Padrosa; del secretari, Martí Pachamé Barrera, i de la secretària en funcions, Elisabeth Valencia Mimbreno. Assisteix la Mesa la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Hi són presents els diputats Noemí de la Calle Sifré, Carmen de Rivera i Pla, Maialen Fernández Cabezas, María del Camino Fernández Riol i Blanca Victoria Navarro Pacheco, pel G. P. de Ciutadans; Lluís Font i Espinós, Imma Gallardo Barceló, Saloua Laouaji Faridi i Mònica Sales de la Cruz, pel G. P. de Junts per Catalunya; Jordi Albert i Caballero, Najat Driouech Ben Moussa, Lluïsa Llop i Fernández i Rut Ribas i Martí, pel G. P. Republicà; Raül Moreno Montaña i Beatriz Silva Gallardo, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Yolanda López Fernández i Susanna Segovia Sánchez, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem; Vidal Aragonés Chicharro, pel S. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Crida Constituent, i Santi Rodríguez i Serra, pel S. P. del Partit Popular de Catalunya.

Assisteix a aquesta sessió el secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies, Oriol Amorós i March.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Compareixença del secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania davant la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies per a informar sobre la tancada de migrants i llurs reivindicacions (tram. 357-00036/12). Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies. Compareixença.

2. Proposta de resolució sobre l'increment de places públiques de centre de dia a Roda de Berà (tram. 250-00149/12). Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, juntament amb un altre diputat del Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 63, 18; esmenes: BOPC 121, 39).

3. Proposta de resolució sobre la Xarxa d'Impulsors de la Garantia Juvenil (tram. 250-00153/12). Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 73, 5; esmenes: BOPC 121, 40).

4. Proposta de resolució sobre la conciliació de la vida laboral i la familiar (tram. 250-00162/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació (text presentat: BOPC 77, 47).

5. Proposta de resolució sobre l'augment d'inversió en polítiques d'infància i família (tram. 250-00179/12). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació de la proposta de resolució i de les esmenes presentades (text presentat: BOPC 84, 25; esmenes: BOPC 121, 44).

La presidenta

Bon dia a tothom. Moltes gràcies per ser aquí. Avui fem una nova sessió de la Comissió de Treball, Afers Socials i Famílies.

Abans de començar amb el primer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania, fer esment de que quan acabi aquesta sessió de comissió de Treball, Afers Socials i Famílies ens reunirem, els membres de la Mesa amb els portaveus, per parlar sobre la creació del grup de treball de pobresa femenina.

I també abans de començar voldria informar sobre si algun grup té alguna substitució a comunicar. *(Pausa.)* Sí?

Yolanda López Fernández

De Catalunya en Comú Podem, substitueixo la portaveu Marta Ribas –Yolanda López.

La presidenta.

Molt bé, moltes gràcies, diputada. *(Pausa.)* El Grup del PSC?

Raúl Moreno Montaña

Sí. El diputat Pol Gibert serà substituït per la diputada Beatriz Silva.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies. *(Pausa.)* La diputada Najat...

Najat Driouech Ben Moussa

Bon dia, presidenta. Nosaltres anunciem que la companya Lluïsa Llop, que està a punt d'arribar, substituirà la Marta Vilalta.

La presidenta

Molt bé. Algun altre grup...? *(Pausa.)*

Saloua Laouaji Faridi

Sí. L'Imma Gallardo ve en nom de la Montse Macià.

La presidenta

D'acord, molt bé. Alguna altra observació per fer? *(Pausa.)* Sí, diputada Noemí de la Calle?

Noemí de la Calle Sifré

Per part del Grup de Ciutadans demanem posposar el punt número 4 de l'ordre del dia per a la propera comissió.

La presidenta

D'acord. Moltes gràcies, diputada. En prenem nota. El punt número 4 quedarà retirat d'aquesta comissió i serà posposat per a la següent sessió de la comissió.

Compareixença del secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania per a informar sobre la tancada de migrants i llurs reivindicacions

357-00036/12

Doncs, un cop fetes les introduccions, iniciarem el primer punt de l'ordre del dia, que és la compareixença del secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania, el senyor Oriol Amorós, davant d'aquesta comissió per a informar sobre la tancada de migrants i les seves reivindicacions. El secretari ve acompanyat de l'adjunt a la secretaria, que és el senyor Carles Macian.

Per fer la seva intervenció disposarà de trenta minuts. Després, els grups parlamentaris disposaran de deu minuts per formular-li preguntes, i vostè tindrà quinze minuts, després, per a respondre a les preguntes que li formulin els grups parlamentaris.

Sense cap més observació, secretari, quan vostè vulgui pot començar. Té trenta minuts.

El secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania (Oriol Amorós i March)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, gràcies per donar-nos l'oportunitat d'avui ser aquí. També voldria començar saludant els representants que hi ha a la sala de la plataforma El Racisme ens Tanca, que és el motiu d'aquesta compareixença. Se'ns ha demanat que compareguem per parlar de les reivindicacions que ens ha plantejat la plataforma El Racisme ens Tanca, i això és el que serà el gruix de la intervenció.

Permetin-me només un minut o dos de context inicial. El moment migratori que està vivint Catalunya..., és difícil, en aquest moment en què ja estem en un moment de canvi, d'inflexió, doncs, donar-ne totes les dades precises, però em sembla que és clar que es caracteritza per dos elements. El primer element és que aquella immigració tan important que vam viure a l'inici del segle XXI –en la qual durant dotze anys, entre el 97 i el 2010, la població catalana va créixer un 20 per cent– van arribar

a Catalunya 1 milió i mig de persones –1 milió i mig net, en realitat en van arribar moltes més, però entre les entrades i les sortides la diferència és d'1 milió i mig de persones aproximadament– d'origen estranger, de les quals avui 1.170.000 continuen sent persones estrangeres, però n'hi ha gairebé 400.000 que han adquirit la nacionalitat.

Per tant, aquesta profunda transformació demogràfica que va viure el nostre país en la primera dècada d'aquest segle avui està o hauria d'estar –perquè no hi està en tots els aspectes– en la fase d'incorporació d'esdevenir nosaltres, no?, d'esdevenir plenament catalans i catalanes. I, per tant, provoca una transformació a la societat en la que ens toca, doncs, fer l'aprenentatge de viure junts els que som diferents, els que tenim orígens diferents. I és per això que el conseller els va anunciar que al llarg del 2019 intentarem, amb la seva col·laboració, ben segur, i amb diàleg amb tots vostès, ben segur, establir un pacte nacional per a la interculturalitat, és a dir, un model amb mesures concretes, i que ja debatrem en el seu moment, de com ho hem de fer per viure junts i juntes tots aquells que tenim orígens diferents.

Aquest és el primer element que caracteritza l'actualitat; és a dir, aquell gran flux migratori s'ha d'incorporar amb plena normalitat a tot el sentit de la pertinença a la societat –per tant, a l'exercici dels drets i dels deures i a la participació.

I el segon element que caracteritza el moment actual és que tornem a estar en fase d'immigració –tornem a estar en fase d'immigració–, una fase d'immigració diferent d'aquella, fins ara amb xifres més petites. Però també els he de dir que les dades que tenim, de l'1 de juliol de 2018, ens indiquen que el primer semestre de l'any, aproximadament, perquè aquestes primeres dades són una lectura del padró brut que després s'ha de depurar –no es tenen dades bones de padró fins al cap d'un any, però nosaltres sempre mirem l'anticipació per veure'n la tendència–..., en aquesta primera meitat de l'any hem tingut un creixement de la població empadronada al voltant de les 45.000 persones. Això voldrà dir que, si segueix igual a la segona meitat de l'any, ens n'anirem a vuitanta mil, noranta mil, potser cent mil persones, que és ja un nivell de creixement important, equiparable a la part baixa d'aquella dècada en què vam tenir la gran immigració. Pensin vostès que els anys 2005, 2006 i 2007 vam créixer per damunt de les 150.000 persones. Però cent mil persones..., si arribéssim a cent mil, que no ho sabem encara i que no ho sabrem fins ben entrat el 2019..., però la tendència és aquesta.

Les xifres, per tant, no són tan grans, d'arribades..., però sí que són molt més vulnerables. I, per tant, en aquest moment no és el mercat del treball..., la qualitat del treball creat és un altre tema, eh?, però el mercat del treball sí que està generant una certa demanda de persones. Però sobretot –sobretot– la nostra tesi és que el motiu de les arribades és més la vulnerabilitat en origen que no pas les oportunitats a destí, i que no és tant que la gent vingui, sinó que la gent marxa d'allà on ve.

Tenim una situació dramàtica a tots els països de Centreamèrica, on la inseguretats per a les persones és enorme. Tenim un procés de pau a Colòmbia que no és procés de pau; la creixuda dels colombians la primera meitat de l'any és enorme, quatre-cents líders socials assassinats des de que ha començat el procés de pau. Tenim països amb problemes econòmics greus, com Nicaragua o com Veneçuela. Tenim molts països a l'Àfrica amb inestabilitat o amb inseguretats per a les persones. Tenim el conflicte d'Orient Mitjà. El món té tretze guerres obertes, amb més de mil morts a dia d'avui.

I, per tant, no hi ha una arribada de persones tan important com va haver-hi en aquella dècada, però sí que hi ha una arribada de persones amb vulnerabilitats molt altes. La prova és que aquells fluxos que sí que podem comptar amb més precisió, com són les sol·licituds d'asil, les arribades de joves que migren sols o les entrades per la frontera sud amb pastera –tots tres tipus de flux que sí que es poden més o menys comptar amb més precisió– el 2018 o doblaran o més que doblaran les xifres

del 2017. No són, aquests tres fluxos, molts milers de persones; demogràficament no són molt rellevants, però en vulnerabilitat ho són molt.

Per tant, les reivindicacions que la plataforma –ara sí, entro en la qüestió de la plataforma El Racisme ens Tanca– ens planteja... És veritat que algunes persones poden discutir sobre la representativitat i per què el Govern ha de fer un pla de treball amb aquesta plataforma o no l'ha de fer. La representativitat de les persones en democràcia hauria de ser a través del vot, però hi ha moltes persones que no poden votar al nostre país, hi ha 1 milió de catalans que no voten. I, per tant, creiem que les veus de les persones que expressen els interessos i representen d'alguna manera aquestes persones han de ser escoltades, encara que no tinguin mecanismes formals per acreditar la seva representativitat. Creiem que era interessant.

Per tant, amb la gent que representa les persones migrades que es van tancar a Barcelona, a Blanes, a Badalona o a l'Hospitalet, doncs, hem establert un calendari de reunions, i el primer que hem fet és agafar totes les seves reivindicacions, escoltar-les, debatre-les amb ells i posar-les en un pla de treball –que els n'hem facilitat una còpia a tots els grups. Que no vol dir que el contingut d'aquest pla de treball expressi un acord –no expressa un acord–: les posicions..., en cada punt, cadascú té les seves; jo crec que en moltes hi ha acord, però n'hi han que no, per ser honestos, però sí que expressen un calendari de treball, els temes que volem tractar. I això sí que podríem dir que ho tenim pràcticament acordat, diria que en un 98 per cent acordat, eh? En tot cas, vostès poden contrastar la informació amb els interessats, si ho creuen oportú. Però hem acordat aquest pla de treball per anar abordant totes les qüestions que ens plantegen, una per una.

I ara, a risc de fer-me pesat, els ho explicaré punt per punt, eh?, però em sembla que tots són temes importants, que tots són temes que mereixen ser debatuts i explicats en aquest Parlament i que mereixen que els parlamentaris, doncs, en tinguin coneixement i tinguin la seva opinió al respecte.

El primer àmbit de reivindicacions del que hem parlat és sobre l'empadronament. La normativa de l'empadronament és molt clara: el padró ha de reflectir la veritat, el padró ha de reflectir qui és... El padró no és una eina de gestió administrativa ni de gestió de les migracions. El padró té un caràcter estadístic, i, per tant, el padró ha de respondre a la realitat. La normativa és claríssima. I quan s'ha preguntat als tribunals respecte a si s'havia d'empadronar o no persones que tenien domicili fix, la resposta ha estat clara i meridiana: el padró ha de respondre a la realitat. Per tant, totes les persones que realment i efectivament visquin en un municipi han de ser empadronades.

La pràctica administrativa és aquesta? No. No ho és –no ho és. I, per tant, aquí tenim un diàleg constant amb els municipis, i hi ha una aplicació, al nostre entendre, desigual. Per això varem fer una formació a tots els tècnics de padró de Catalunya –a tots se'ls va oferir, un per un– per explicar-los què diu la normativa i per explicar-los què passa en aquells casos complicats.

És cert –és cert– que, per combatre determinades formes de frau que a vegades alguns ciutadans fan respecte al padró –per exemple, per poder escolaritzar els fills a l'escola que més els interessi, pel que sigui, eh?, pels motius que siguin–, les autoritats locals estan autoritzades a demanar una sèrie de papers per poder empadronar i per fer el padró, però no vol dir que no disposar d'aquests papers no permeti l'empadronament. Bàsicament, per empadronar el que s'ha de requerir és una identificació, que es pot fer amb el DNI però també es pot fer amb el passaport o amb el NIE –i, per tant, com que es pot fer amb el passaport també ho poden fer les persones en situació d'irregularitat administrativa–, i s'ha de provar d'alguna manera que es viu en aquell municipi. I això es pot provar amb un títol de propietat, es pot provar amb un contracte de lloguer, o molta gent que no té ni una cosa ni l'altra ho pot provar amb un informe dels serveis socials, amb un informe de la policia municipal, en la forma que l'ajuntament determini.

Però és cert que tenim aquesta situació. Per tant, hi ha una reivindicació per part seva respecte a l'accés a l'empadronament que nosaltres, dins el marc de les nostres competències, no podem fer més que recolzar. Dic «dins el marc de les nostres competències» perquè qui regula l'empadronament és l'Estat i qui l'executa són els municipis. I, per tant, la nostra funció aquí és d'acompanyament, d'informació, de difondre la normativa vigent, de fer formació jurídica, d'explicar, de fer aclariments, de revisar protocols, etcètera.

Singularment, hi ha alguns casos sobre els quals voldria cridar l'atenció. Un és el de les persones sense domicili fix, que, en la situació de l'habitatge que vivim a Catalunya, la gent més vulnerable d'aquest país es troba en aquesta situació moltes vegades. I, per tant, aquí volem cridar l'atenció que aquestes persones han d'accedir a l'empadronament per tenir un accés a la sanitat, i sobretot –sobretot–, des del nostre punt de vista, per poder tenir accés a l'arrelament social tres anys després d'estar a Catalunya.

I també voldríem cridar molt l'atenció sobre un col·lectiu invisible que hem de fer esforços tots plegats per visibilitzar, que és el col·lectiu de les treballadores de la llar i de les cures en règim intern. No podem permetre que hi hagi milers de dones en aquest país que no se sap on són i que no tinguem un registre de que hi són. Hi han de ser, s'han de socialitzar, han de tenir espais, han de tenir accés a la salut, han de tenir accés a la regularitat administrativa, etcètera.

En aquest cas, moltes vegades aquestes dones tenen una relació laboral irregular amb els seus ocupadors –si se'n pot dir «ocupadors», eh?–, i, per tant, hi ha una voluntat deliberada d'algunes persones d'amagar que aquestes persones hi són, però crec que és obligació dels poders públics fer tot el possible perquè aquestes dones es visibilitzin i donar alternatives perquè això sigui així. És veritat que amb la normativa a la mà això presenta una dificultat considerable, però creiem que aquest és un àmbit en el que s'ha de treballar.

I, per exemple, vostès tenen, a la taula que els hem facilitat, tot un seguit d'actuacions al respecte: difusió de la normativa, anar visitant regularment els ajuntaments dels quals rebem queixes sobre les seves pràctiques d'empadronament... Els asseguro que això ho fem una i dues vegades cada mes, que de queixes d'aquest tipus en rebem moltes vegades, i, al nostre entendre, a vegades és amb raó. No donaré noms de municipis, perquè la meva obligació és prioritzar una bona relació amb els municipis i anar-los conduint cap a fer-ho bé. No tenim potestat sancionadora; per tant, el que tenim és la possibilitat d'informar, de sensibilitzar, de posar el problema damunt la taula i de treballar conjuntament.

El segon bloc de temes que plantegen és probablement el més difícil de tots plegats, és el de la irregularitat administrativa. Hi ha una sèrie de demandes que ens planteja la plataforma que fan referència principalment a normatives d'àmbit estatal. Ens demanen que demanem una reforma del reglament de la Llei d'estrangeria per suprimir el requisit de contracte laboral d'un any a quaranta hores per a la regularització a través de l'arrelament social. Els confesso que aquest és un desiderat que podríem compartir, però que creiem que en el context en el que estem seria difícil d'implementar. I, per tant, creiem –és una opinió, i aquí hi ha una discrepància que els reconec obertament– que valdria la pena prioritzar alguns col·lectius en els quals fer aquesta petició tingués possibilitat d'èxit, perquè crec que, si ho demanem per a tot, ni la Unió Europea ni les forces polítiques dominants al Congrés de l'Estat espanyol tindran la més mínima sensibilitat d'avançar en aquest sentit.

Però, en canvi, si parlem dels joves i adolescents que migren sols, home, és una gran necessitat. No pot ser que a un jove de divuit anys que ha estat tutelat per la Generalitat, quan deixa de ser tutelat, li demanem que, per tenir permís de treball, trobi un contracte d'un any a quaranta hores. Escoltin, si vostès tenen fills, pensin en les possibilitats que tenen els seus fills d'obtenir aquests contractes; ara imaginin-se si els seus fills fossin estrangers, ara imaginin-se si els seus fills no tinguessin permís

de treball i ara imaginin-se si els seus fills fossin extutelats de la Generalitat, amb tots els prejudicis que en el mercat laboral existeixen sobre aquests col·lectius. Si els seus fills –permetin-me que anticipi la seva resposta– tindrien dificultats per trobar aquest tipus de contracte, imaginin-se vostès aquests casos.

Per tant, crec que hi ha alguns col·lectius en els quals hauríem de flexibilitzar aquesta demanda. També, per exemple, per a aquelles persones que estan en regularitat administrativa i corren el risc de caure en la irregularitat administrativa, creiem que això s'hauria de fer.

I després hi ha una altra demanda, que compartim plenament –aquí sí que el consens és del cent per cent–, que és la figura del permís temporal de treball i residència. Mirin, aquest any ara mateix portem 46.000 entrades per la frontera sud; això són vora 4.600 persones que han arribat en autocar a Barcelona. Dic «Barcelona» perquè és on tenim un punt d'atenció d'aquestes persones i les hem pogut comptar, però segur que n'han vingut moltes més que no hem pogut comptar. No ho sé, l'Administració que s'encarrega de vigilar les fronteres, doncs, deixa passar..., o, en tot cas, passen persones que no tenen ni permís de treball ni permís de residència.

Les persones, totes les persones, estiguin en la situació que estiguin, cada dia han de posar un plat de cigrons a taula –cada dia–, i només tenen tres maneres de fer-ho: el delictes, que és la més indesitjable de totes i la que ningú vol, per descomptat; l'ajuda social, que les lleis ens impedeixen, perquè a una persona sense regularitat administrativa no li podem donar cap ajuda nominal –sí que pot accedir al banc d'aliments, però no li podem donar cap ajuda nominal que l'apoderi–, o l'economia submergida. No n'hi cap més. Si vostès, diputats, en coneixen alguna més, els agrairé molt que me l'expliquin. Però jo crec que no n'hi ha cap més, nosaltres creiem que no n'hi ha cap més.

Per tant, si les possibilitats són aquestes, escoltin, facin el que fan altres països. Hi ha països com el Regne Unit, que té una política d'immigració bastant rígida, en molts aspectes més dura que l'espanyola, però que, en canvi, quan una ordre d'expulsió no l'executa i sap que no l'executarà, dona un permís de treball perquè la gent porti un plat de cigrons a taula sense haver de perjudicar la resta de ciutadans en cap d'aquests tres aspectes que els deia.

Per tant, nosaltres creiem que hem de reivindicar això. Creiem que el que hem parlat amb la plataforma és que aquestes coses, com que són competència estatal, està bé que les debatem al Parlament de Catalunya, perquè el Parlament de Catalunya ha de debatre sobre tot allò que preocupi els ciutadans de Catalunya. Però potser també estaria bé que traslladéssim al Congrés aquestes peticions, i ens hem compromès amb ells a organitzar les reunions que calgui amb els grups parlamentaris del Congrés per fer-les-hi arribar.

Hi han coses que es poden fer des de la Generalitat –vostès les tenen a la taula i és en el que estem treballant. Veuran vostès el desplegament de programes de formació i treball. Vull subratllar-ho molt especialment: aquest any la Generalitat de Catalunya és, que nosaltres sapiguem –que nosaltres sapiguem, però ens ho hem mirat bastant–, l'única administració competent en polítiques de treball d'Europa que té un projecte de polítiques actives públiques que afavoreix la regularització de persones que es troben en situació de treball irregular. No l'única administració pública, perquè una cosa semblant però diferent s'ha fet des de l'àmbit local, per exemple, des de l'Ajuntament de Barcelona, amb una iniciativa que saludem i que sempre hi hem tingut molt d'acord; però, com a administració competent en matèria de treball, la Generalitat de Catalunya és l'única que ho fa.

I és un programa que hem començat amb les entitats. Hem dit a les entitats sense ànim de lucre que ofereixin llocs de treball a aquestes persones, que aquesta oferta de lloc de treball sigui a temps complet i d'un any i que ens ajudin a regularitzar aquestes persones. Ho farem amb vuitanta-sis persones aquest any, però la predisposició del Servei d'Ocupació de Catalunya és de seguir creixent, si l'experiència és

exitosa. No sabem com anirà. Sí que sabem que s'hi han presentat a dia d'avui moltes entitats, de les quals els expedients que són correctes són 136; per tant, creiem que podrem cobrir aquesta oferta i volem créixer cap al futur.

Se'ns demana també que analitzem jurídicament les possibilitats d'eximir l'exigència de contracte en el cas dels procediments d'arrelament social. Amb la llei a la mà..., altra cosa són les declaracions polítiques, però amb la llei a la mà creiem que hi ha una possibilitat –creença que no és compartida a dia d'avui per la Delegació del Govern a Catalunya, i, per tant, aquí hi ha un debat d'interpretació de la llei–, que és si és possible o no és possible eximir de contracte aquelles persones que estan sota l'emparedament d'entitats socials d'utilitat pública.

Per què la fem, aquesta petició? Home, perquè hi ha entitats –poso com a exemple Càritas, però n'hi ha més– que tenen sota la seva emparedament persones en situació d'irregularitat administrativa que ens diuen: «L'única vulnerabilitat d'aquestes persones és de caràcter administratiu. Si resollem aquest problema, són persones perfectament capaces de trobar feina en l'àmbit privat, de ser autònomes, de ser independents. Per tant, resolguem aquest cas –resolguem aquest cas.»

És veritat que la plataforma ens demana que nosaltres fem informes positius d'arrelament social a totes les peticions que ens arribin, al marge de si hi ha contracte o hi ha oferta de contracte o no, i també és veritat que nosaltres hem dit que això no ho farem. No ho farem per una raó molt senzilla que espero que entenguin, senyors diputats: si ho féssim, podríem fer una declaració política molt interessant, però estem parlant de persones vulnerables, i jo no sé si les ajudem, amb un paper que té valor polític però no té valor jurídic –no sé si les ajudem. El que sí que sé és que cada any ajudem més de vuit mil persones a tenir papers perquè els fem un paper que sí que té valor jurídic; això sí que ho sé. Cada any més de vuit mil persones obtenen un arrelament social –per tant, passen de la irregularitat a la regularitat– amb l'informe d'integració social que els fa la Generalitat de Catalunya a proposta dels ajuntaments. I com que això ajuda més de vuit mil persones cada any, jo no ho posaré en risc. No ho posaré en risc fent una cosa que jurídicament sigui molt discutible; que políticament podria ser defensable, però que jurídicament seria molt discutible.

Aleshores, jo penso que, quan pensem en persones amb una alta vulnerabilitat, més que papers que tinguin un valor polític els hem de fer papers que tinguin un valor jurídic i que les ajudin en termes efectius. Per tant, en aquest punt admeto que tenim una certa discrepància, però crec que la meua posició és coneguda i compresa per l'altra part –tot i que no compartida, eh?, les coses són així.

Se'ns demana també que traguem les taxes dels informes d'estrangeria –els diputats deuen saber que en els darrers pressupostos aprovats per aquest Parlament, doncs, això va ser així–; que fem una campanya de prevenció de la irregularitat sobrevinguda, perquè és un tema que ens preocupa molt a tots, i, efectivament, així ho farem; que incrementem l'oferta de cursos del programa de reincorporació al treball, que és un altre programa que té la Generalitat de Catalunya per buscar la inserció laboral de les persones que estan en irregularitat administrativa, de les persones que estan en risc de perdre-la o de les persones que han vingut en reagrupament familiar, i que estudiem la possibilitat d'un programa de voluntariat social per a persones en situació administrativa irregular que les pugui ajudar a accedir a l'arrelament. Aquest és un tema jurídicament molt complex; si vostès volen, l'ampliaré, però volem estudiar-lo. No podem dir més que això en aquest moment.

Hi ha un altre paquet de reivindicacions respecte a l'accés a la nacionalitat, reivindicacions que, en termes jo no diria generals, sinó absoluts, compartim plenament. Creiem que el sistema d'accés a la nacionalitat a l'Estat espanyol és profundament discriminador. Creiem que hi han moltes persones en el nostre país que, tal com estan les coses, estaran sempre sense accés als drets polítics, i que això va en contra dels nostres objectius fonamentals com a país que vol acollir, que vol incor-

porar i que vol que les persones que visquin a Catalunya siguin ciutadans i ciutadanes de ple dret, amb igualtat de drets i de deures i amb capacitat de participar en la societat.

Si demanem un examen de *conocimientos de valores constitucionales* i d'un nivell de llengua castellana on no es valora l'esforç de la persona, sinó que se li posa un llistó que o el salta o no el salta, deixarem fora desenes de milers..., jo diria que fins i tot centenars de milers de catalans i catalanes –perquè per nosaltres són catalans i catalanes– que no han tingut la sort d'anar a escola en els seus països d'origen i que aquí han estat treballant jornades llarguíssimes en feines moltes vegades precàries. I aquestes persones tenen el mateix dret que qualsevol ciutadà a ser representades políticament.

Per tant, no podem més que estar d'acord amb les propostes que s'han fet de revisió i de queixa respecte al sistema d'accés a la nacionalitat d'aquest país, que, per altra banda, és un dels més tancats d'Europa. Hi han aspectes en què no, hi han aspectes en què la legislació espanyola està per davant d'altres països, però en aquest no –en aquest no–, i, si volen vostès, després ampliem la qüestió per fer una visió comparada de la qüestió.

Hi ha un aspecte que hem d'estudiar, que podria ser una possibilitat i que hem de negociar amb Madrid i que, en tot cas, hem d'analitzar jurídicament, que és la viabilitat tècnica de fer certificats d'exempció de l'examen per a persones que són analfabetes, que tenen malalties o que tenen dificultats objectives per a l'aprenentatge. Crec que aquesta via s'ha d'articular, s'ha d'estudiar per poder-la implementar. Crec que la normativa, amb una visió oberta, ho pot acceptar, i que, per tant, aquesta és una via de treball que hem de tenir. Però la situació actual jo crec que, des d'un punt de vista democràtic, és del tot inacceptable.

Hi ha un paquet de reivindicacions respecte al reagrupament familiar. Aquí el posicionament del Govern és molt clar: nosaltres creiem positiu per a Catalunya i per a les persones afectades que els fills visquin amb els seus pares, i que els pares i les mares visquin amb els seus fills. És tan simple com això. No sé si cal argumentar-ho massa, però és tan simple com això. No sé què hi guanya Catalunya, o no sé què hi guanya la legislació espanyola, per ser més precisos, provocant que hi hagi infants que arribin al nostre sistema educatiu amb catorze i quinze anys quan hi podien haver arribat amb quatre i amb cinc. No sé què hi guanyem. El que sí que sé és el molt que hi perdem –perquè hi perdem molt. Hi perdem en resultat escolar: les diferències de resultats segons els anys d'incorporació en el sistema educatiu són enormes. Hi guanyem patiment: no hi ha re més dolorós que viure per força allunyat dels teus pares; patiment, trencament de famílies, evidentment –trencament de famílies. Hi perdem des de tots els punts de vista.

Per tant, la nostra posició ha estat, dins el marc del que permet la normativa, perquè el que sí que volem és fer informes que siguin útils jurídicament –no volem fer declaracions polítiques, volem fer informes útils jurídicament–..., hem flexibilitzat tot el possible els requisits de metres quadrats de l'habitatge per poder reagrupar els fills i les filles. No tornarà a passar allò que, com que l'habitació és de sis metres quadrats, puc reagrupar un nen però no en puc reagrupar dos. Això no tornarà a passar; almenys amb aquest Govern no tornarà a passar. I creiem que és molt important, aquesta qüestió, perquè, vaja, em sembla que és... No sé si val la pena argumentar-ho massa, però és que em sembla d'una claredat meridiana. Vostès deuen tenir fills, m'imagino; en tot cas, segur que són fills i segur que poden entendre perfectament aquesta situació.

Hi ha un bloc molt important –em consta que en aquest Parlament els diferents grups parlamentaris han tingut reunions i volen treballar la qüestió–, que és el bloc que he mencionat breument abans, del treball de les llars i de les cures. Ens demanen que recolzem el conveni 189; òbviament que ho farem. Ens demanen una sèrie de peticions a l'Estat per tal de, dins del marc legal, flexibilitzar l'accés a la regu-

laritat; òbviament que ho farem. Ens demanen la participació d'aquest col·lectiu en els plans de treball i formació; i tant que ho farem, i ho fem. Ens demanen que impulsem la formació ocupacional, l'acreditació de competències de l'experiència laboral; en això hi estem treballant, estem treballant en l'àmbit de benestar del nostre departament per determinar la demanda i en l'àmbit de treball per facilitar l'accés d'aquestes treballadores a una millor qualificació professional. Ens demanen mesures de prevenció de riscos laborals que ja estem fent, jornades i trobades. Ens demanen flexibilitat en els cursos de català, en els cursos de coneixement del mercat laboral, en els cursos de coneixement de la societat catalana, que tots tres permeten tenir el certificat de primera acollida, que és útil per al procediment d'arrelament social; ens hi demanen més flexibilitat, i hi estem treballant.

Quan vostès votin pressupostos, tinguin-ho present, si us plau, eh?; en tot cas, la petició d'aquesta secretaria ja està feta. I, evidentment, coneixem el context, i coneixem que el nostre departament ha hagut de necessitar fons de contingència molt importants en una matèria, l'emigració de menors. Però sí que creiem que cal que fem un esforç –i en això també hi estem treballant amb la Direcció General de Política Lingüística– per oferir cursos els dissabtes, els diumenges, a les nits, a les hores que les persones que treballen en aquestes feines, a les feines de les cures, puguin fer cursos.

Ens demanen cursos també sobre prevenció de riscos laborals; bé, ja els ho he dit, això.

Ens demanen una cosa molt important –molt important– i que hem de treballar plegats, que és un treball sobre la prevenció i el combat contra la violència i els maltractaments masclistes. No en tenim dades globals; en tenim alguns estudis parcials, i són esgarrifosos. Tots sabem que les situacions de vulnerabilitat, les situacions d'invisibilitat, les situacions de desigualtat són el marc propici per a la violència masclista. I la violència masclista la pateixen com ningú..., «com ningú» no ho vull dir, però, en tot cas, d'una forma molt greu i inacceptable les treballadores de les cures. I, per tant, hem de fer moltes coses sobre això: hem de donar a conèixer els telèfons d'atenció d'emergència; hem de fer formació; hem d'ajudar a identificar la violència masclista: hi han violències masclistes que a vegades es suporten i es toleren perquè no s'identifiquen i són inacceptables –i són inacceptables. I, per tant, en això estem treballant plegats i en això seguirem avançant, eh?

També ens demanen informació i formació i difusió i coneixement de les obligacions dels contractadors i dels drets de les treballadores, i això també ho farem, amb campanya de televisió, amb campanya informativa en tots els àmbits, posant a la disposició l'assessoria jurídica gratuïta... El 012 a dia d'avui té una persona que atén específicament les peticions de les treballadores de les cures i dels ocupadors que estan en situació d'irregularitat perquè regularitzin la seva situació. Ningú pot dir «és molt difícil, hi ha molts papers, no puc...»

Cinc minuts els tinc?

La presidenta

Sí, li deixarem cinc minuts.

El secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania

Gràcies, presidenta. Que ningú pugui dir que és una qüestió de..., que és molt burocràtic i molt difícil. Ningú pot dir això. Hi ha un telèfon gratuït conegut per tothom, el 012, on truques i hi ha un advocat especialitzat en relacions laborals de les cures que t'atén i que t'explica com ho has de fer. Per tant, les excuses no serveixen.

Tenen vostès en el seu paper moltes més reivindicacions en aquest àmbit que ens semblen molt importants.

Respecte al tema de la sanitat, hi passo ràpid; se'ns demanava que demanéssim al Govern espanyol que retirés la impugnació de la Llei catalana d'universalització de la sanitat, i aquest fet feliçment s'ha produït. I, per tant, l'accés universal a la sa-

lut torna a estar protegit, no només per les lleis catalanes i pels decrets catalans i les instruccions catalanes, sinó pel marc jurídic del conjunt de l'Estat. Per tant, aquí hem avançat.

Sí que, en canvi..., se'ns demana que fem un seguiment d'aquells casos concrets on hi ha algun tipus de limitació per mala aplicació de la normativa. He de dir que aquells casos que se'ns fan arribar els derivem al Departament de Salut, i en tots els casos es resol favorablement el dret de les persones a l'accés a la salut –en tots els casos. Per tant...

Respecte a la violència masclista, n'hem parlat una mica –per tant, hi passaré ràpid. Hem parlat de la necessitat de revisar el protocol de prevenció de mutilació genital femenina, cosa que farem; de la necessitat d'elaborar un protocol de prevenció dels matrimonis forçats, cosa que farem, i d'una cosa més complexa que estem fent ja amb les entitats..., de fet, amb la plataforma que agrupa totes les entitats que lluiten contra la violència masclista, que és pensar i repensar les polítiques de prevenció des d'un punt de vista intercultural. Crec que des de moltes institucions, des de molts governs, de tots els colors polítics, hem fet junts molta feina de prevenció de la violència masclista i de difusió i de denúncia contra la violència masclista. Crec, però, que ens ha faltat a tots plegats una mirada intercultural, perquè no tots els missatges que emetem en aquesta matèria arriben a tota la població de Catalunya. I crec que hem de fer un esforç en aquest sentit, i en això estem treballant amb les entitats del sector.

Hi ha un àmbit molt complex –vostès el coneixen bé, perquè és objecte de debat públic– que és la qüestió de la venda ambulat irregular. Se'ns demana que revisem denúncies falses contra manters –parlo aquí citant la petició concreta que rebem. Nosaltres ens oferim a mediar amb el Departament d'Interior per fer el que calgui per analitzar aquests casos. Se'ns parla també de la manca de tutela efectiva dels drets d'algunes persones, i ens oferim a mediar també amb el col·legi d'advocats perquè tinguin la protecció jurídica que calgui.

Se'ns demana una cosa que compartim i que té la seva complexitat, i els demano, si us plau, senyores i senyors diputats, apello a la seva..., confio, vaja, en la seva responsabilitat plenament, perquè vull que m'entenguin. És evident que un poder públic, quan observa un delictes, té l'obligació de denunciar-ho; és evident. Però també els vull dir una cosa: quan les forces policials actuen sobre el tema de la venda irregular a la via pública, estan actuant sobre la base d'uns elements que estan recollits al Codi penal, com el delictes contra la propietat intel·lectual, i estan actuant contra un tema administratiu d'ordenances d'ocupació de la via pública, i evidentment que un funcionari públic té l'obligació de denunciar qualsevol il·lícit que passi davant del seu nas. Però també els he de dir que, si prioritzem les actuacions de caràcter penal, tindrem un problema sense solucionar, perquè els antecedents penals generaran situacions d'irregularitat prolongades en el temps.

Per tant, es pot tenir una actitud coercitiva sobre aquesta activitat a la via pública de caràcter administratiu que no impossibiliti una sortida social? Sí. Per tant, si hem de prioritzar una actuació policial o una altra, quina hem de prioritzar? Nosaltres sempre hem demanat i demanem que es prioritzin aquelles de caràcter administratiu, perquè si anem per la via penal tindrem un problema sense solució. I els ho recordo: una persona en situació d'irregularitat només té les tres vies que els he mencionat abans per guanyar-se la vida.

Se'ns demana també que recollim una sèrie de queixes relatives amb relació al funcionament del programa estatal de refugi, i ho estem fent.

Se'ns demana que impulsem el creixement de les places del programa de refugi a Catalunya, i ho estem fent, i ho hem fet. Fa dos anys hi havia vint-i-vuit places a Catalunya de refugi, avui n'hi ha dues mil. No n'hem fet prou? Segurament. Però de vint-i-vuit a dues mil en dos anys..., és bastant clar que això sí que s'ha fet.

Se'ns demana que ajudem en la gestió del flux per la via sud a través de la creació de places humanitàries –trenta segons.

Se'ns demanen també qüestions relacionades amb els menors que migren sols. I aquí sí que hem demanat un moment de pausa per a la DGAIA, perquè ha d'atendre una emergència. En aquesta Comissió d'Interior d'aquest Parlament hi havia la pràctica de..., mentre hi havia foc, no parlar dels focs, i esperar que s'apagués l'incendi per parlar de com s'havien gestionat. Doncs aquí demanem una mica el mateix.

I se'ns demanen una sèrie de mesures contra el racisme –que tenen vostès en el document que els hem passat– que crec que les estem seguint totes, amb diferents graus de desenvolupament.

I amb molt de gust atendre les seves preguntes.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Amorós. Ara és el torn dels grups parlamentaris. En primer lloc, el Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Noemí de la Calle.

Susanna Segovia Sánchez

Perdó, presidenta. No sé si és possible considerar, tenir en compte l'ordre de la intervenció dels grups, que ho faci el grup que va demanar la compareixença...

La presidenta

Sí, perdoni.

Susanna Segovia Sánchez

No, no pateixi.

La presidenta

Doncs començarem pel grup que va proposar la compareixença; en aquest cas, el Grup de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

D'acord, moltes gràcies. En aquest cas, ho faré jo en substitució de la Yolanda López. Bé, sí que val la pena... Agrair, en primer lloc, la compareixença del secretari, i fer una mica de context de quan es va fer aquesta petició de compareixença, que va ser, efectivament, el mes d'abril, arran de l'inici de la tancada de la plataforma El Racisme ens Tanca.

Després d'haver protagonitzat tancades el 2001, el 2005 i el 2013, els diferents col·lectius de migrants consideren que es troben en pitjor situació que durant l'onada migratòria de principis de segle. Les conseqüències de la crisi econòmica i de la reforma laboral han tingut un impacte molt més fort sobre les persones migrants ara, ja que la major precarització i temporalitat dels contractes laborals dificulten el seu accés als permisos de residència. De fet, es denuncia que els anys de recessió econòmica han deixat multitud de migrants en condicions d'irregularitat sobrevinguda –és a dir, no estaven en una situació d'irregularitat i ara sí que hi estan.

Per això precisament, entre altres raons, el mes d'abril una trentena de migrants i refugiats, amb el suport de fins a quatre-centes entitats socials, van iniciar una tancada a l'antiga Escola Massana de Barcelona, de titularitat municipal, que es manté de forma indefinida per denunciar la violència racista i reivindicar els seus drets, des d'exigir més facilitats per aconseguir papers de residència o padró fins a la regularització d'immigrants sense contractes de treball, que els facilitin tràmits de nacionalització..., tot aquest pla de treball que vostè ens ha fet arribar i que l'hi agraim.

Lamentablement, aquesta petició de compareixença es va fer el mes d'abril; ja portem més de cinc mesos que aquestes persones estan tancades dintre de la Massana. Fins ara no s'ha pogut produir aquesta compareixença, en part –bastant– degut a la paràlisi que ha tingut aquesta cambra, el Parlament, perquè fins ara no ha estat possible tramitar-ho, això.

Com vostè ha explicat, des de llavors sabem que s'ha anat treballant amb les companyes de la tancada, i ens felicitem totes per això, però encara hi ha molts temes per resoldre i per donar-hi resposta, i són temes urgents, que no poden esperar, perquè afecten persones que viuen en situació d'extrema vulnerabilitat.

Tot i que tenia una intervenció preparada, aprofitaré la que ha fet vostè arran del pla de treball per repassar-ne algun dels aspectes que ens preocupen més. Jo sí que voldria fer una primera pregunta general, i és que, no sé si és per un problema d'impressió o per què és, hi ha en el pla de treball una nota que diu «l'estat de les accions correspon a la següent codificació: zero, no iniciada; u, en planificació; dos, en execució; tres, finalitzada», però no he estat capaç de trobar aquesta informació en el pla, vull dir, no sé si és perquè ha quedat impresa en un altre full o què ha passat. Però, clar, és evident que aquest pla de treball té sentit des del punt de vista que sapiguem en quin punt està aquesta llarga llista d'enumeracions de mesures.

Ens sembla molt important que hi hagin les mesures, que s'avanci cap a això, que s'estigui treballant amb les companyes d'El Racisme ens Tanca, però, clar, és que és una informació que ara mateix és difícil de valorar i d'avaluar, perquè és que no sabem què s'ha fet exactament fins ara, quan s'ha fet, quan es pretén fer, quin és el període d'implementació d'aquestes coses, o sigui, en quin estat està. Ara mateix, tal com està presentat aquest pla de treball, doncs, és que és una declaració d'intencions. Que, ja dic, reconeixem que és un gran avenç, que ens sembla molt important que s'hagi pogut treballar i s'hagi avançat amb les companyes, però costa dimensionar exactament quin és el grau d'avenç de totes aquestes coses.

I, si els sembla, jo també entraré una miqueta no a tots els punts, perquè tinc molt menys temps que el secretari, evidentment, però sí en alguns d'aquests.

I ara sí que entrariem al punt de l'empadronament. Vostè mateix ha dit que ha de reflectir la veritat –i és cert–, que ha de recollir també la situació de les persones sense domicili fix, però ens agradaria saber exactament com està el nivell de relació amb els ajuntaments per tal que compleixin això, és a dir, quines mesures proactives s'han fet perquè per als ajuntaments no sigui una opció –perquè en realitat l'únic que han de fer, com vostè mateix diu, és complir la legalitat–: si s'ha parlat amb les federacions i les associacions d'entitats municipalistes; si s'ha treballat des de la Diputació de Barcelona, on també estan vostès al govern. O sigui, quines mesures concretes s'han fet perquè els ajuntaments –amb perdó de la paraula– no «s'escaquegin» del compliment d'aquesta legislació i vagi més enllà de les paraules.

Els temes d'irregularitat administrativa. Evidentment, la competència és bàsicament estatal, i agraïm que hi hagi aquesta voluntat de treballar per aquestes reformes a nivell estatal. Volem saber també si a les diferents reunions que té el Govern de la Generalitat de Catalunya amb el Govern de l'Estat aquest tema s'ha posicionat com un dels prioritaris a l'hora de treballar aquests acords, així com s'hi estan posicionant uns altres; és a dir, quantes reunions hi ha hagut fins ara entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat on aquest tema hagi estat posat com una prioritat per al Govern de Catalunya?

I hi han altres temes, com la regularització a partir dels plans d'ocupació, que és una de les coses que pot fer la Generalitat. Vostè ha dit –no sé si ho he apuntat bé– que ara mateix està previst que unes vuitanta persones puguin entrar dintre d'aquests plans d'ocupació. Potser em falla la memòria o potser no en tinc les dades precises –perquè avui he intentat entrar al *link* de la pàgina web on s'anunciava i no funciona–, però ja l'any passat crec que cent vint plans d'ocupació es va anunciar que es posarien en marxa i no sabem quants d'aquests... Com li dic, he intentat entrar al *link* i curiosament no funciona.

Volem saber què s'ha fet des que es va anunciar aquesta mesura. L'Ajuntament de Barcelona en aquest període ja ha fet cent trenta plans d'ocupació. Com vostè diu, no és una administració que en tingui la competència, però es demostra que amb voluntat política sí que es poden fer coses malgrat que no se'n tingui la competència. En

aquest cas, que, com vostè diu, la Generalitat sí que en té la competència, doncs, sí que ens agradaria saber per què durant tot aquest temps no s'ha fet re i per què ara només són vuitanta quan en realitat, com poden comprendre, la necessitat és molt més alarmant i molt més urgent i molt més massiva.

En el tema dels informes positius d'arrelament social, no deixa de ser una mica curiós que es digui que, per tal que no es perdi validesa jurídica, no farem informes que sobretot tenen una validesa política. Que això es digui després de l'any que portem, amb declaracions polítiques sense validesa jurídica, és bastant sorprenent, també, per part del seu Govern. Doncs sí, potser són només documents amb validesa política, i no entenem per què el fet que tinguin validesa política resta pes a la validesa jurídica. A Barcelona s'ha implementat un carnet de ciutadania que en cap cas ha restat validesa jurídica a altres documents i que sí que dona a aquestes persones una garantia i fins i tot una manera de fer front a les inspeccions que hi han al carrer, o sigui, tenir aquest paper és fonamental per a la vida de moltes persones. Vostè diu que es posarien en risc aquestes vuit mil persones que l'obtenen; jo no he acabat d'entendre com se les posaria en risc.

I sí que m'agradaria saber en quina situació de risc queden totes aquelles persones que ho demanen i que no ho obtenen, tenint en compte sobretot, com hem dit, que amb l'actual situació i legislació laboral i la dificultat que hi ha per tenir contractes fixos i contractes permanents no només per a les persones que estan en situació de precarietat administrativa i de papers, sinó per a tothom, o sigui, amb la precarietat laboral –i només cal mirar les dades que el mateix departament fa públiques cada dos per tres–, és pràcticament impossible aconseguir contractes fixos. Contractes d'un any, també és molt difícil.

Per tant, totes aquestes persones és molt difícil que puguin tenir un informe d'arrelament i complir aquest requisit. S'hi ha de buscar una alternativa, sigui política, sigui transitòria, però fins que no aconseguim tenir un mercat laboral que doni resposta a aquestes exigències d'estabilitat laboral que el mateix sistema no pot donar, quina és la resposta de la Generalitat per a aquesta situació?

En el tema d'accés a la nacionalitat, ens agradaria saber, un cop més, quan i com es pensen implementar aquests cursos i aquest pla de suport d'accés a la formació per tal de poder-lo fer, i també com acreditar aquestes persones que estan en una situació, efectivament, per no haver pogut accedir a educació, d'analfabetisme funcional i que no estan en condicions de fer front a aquest examen.

Hi ha un altre aspecte, que és el tema del reagrupament familiar. Nosaltres en aquest cas volem dir que se'ns ha fet arribar que, efectivament, s'ha avançat cap a la flexibilització d'aquest recurs. Per tant, així com en altres coses creiem que no s'ha avançat prou o que no s'ha concretat prou..., creiem que és molt important donar aquest senyal en el tema del reagrupament familiar.

Com vostè diu, el fet de que els menors visquin amb els seus pares, amb les seves mares, és molt més important que la quantitat de metres quadrats de què disposa el menor, sobretot perquè es donava l'absurd que s'estaven demanant a les famílies que han de fer reagrupament condicions d'habitabilitat que no complim la majoria de persones que vivim a Catalunya, precisament pels problemes d'accés a l'habitatge, els problemes de l'encariment del lloguer... Per tant, en aquest cas volem mostrar el nostre suport a que s'avanci positivament en aquesta concreció.

Tornem al tema del treball de la llar i de les cures. I és que és una mica el que parlàvem abans: la situació precisament de precarietat i informalitat del treball de les persones que s'hi dediquen, que a més a més la majoria són dones, fa encara més impossible que puguin accedir a qualsevol informe d'arrelament. Les deixem molt desprotegides. O sigui, no tenen, per una banda, la cobertura del sistema de la seguretat social que les regularitzi, i, per l'altra, els neguem l'informe d'arrelament perquè precisament no tenen aquest contracte que els garantiria aquest informe d'arrelament.

Hi hem de donar una resposta política, també, no només jurídica. I per això demanem, fins que no s'aconsegueixin aquestes modificacions legislatives que depenen de l'Estat, quina és la resposta que el Govern de Catalunya vol i pot donar a aquests milers de dones que treballen en les cures d'una manera informal a les llars de moltes famílies catalanes.

I ara ja vaig ràpid amb el tema del pla refugi. Perdó, abans volia tractar el tema de la problemàtica social de la venda ambulat, que vostè, efectivament, ha col·locat com un dels més complexos. I, en aquest cas, sí que volíem preguntar quina és la resposta que el Govern de la Generalitat dona a aquesta problemàtica, que, hi insistim, afecta moltes ciutats de Catalunya. Quins són els plans de treball, quines són les reunions que s'han fet amb els diferents ajuntaments implicats per abordar una estratègia que afecti diverses àrees i que realment pugui donar una sortida complexa a una problemàtica que és complexa. No és només la de les inspeccions, que efectivament apostem perquè siguin administratives i no penals per tot allò que vostè ha comentat; hem d'anar una mica més enllà en l'abordatge d'aquesta problemàtica. I aquí, una vegada més, hi ha el tema dels plans d'ocupació, que, com pot comprendre, vuitanta no és una gran xifra per a tot Catalunya.

I entrant –ara sí– al tema del refugi i l'arribada de migrants, com vostè ha comentat, només el mes de juliol van arribar a Barcelona gairebé quatre mil migrants amb pasteres que van arribar a les costes d'Andalusia i Múrcia –persones que van arribar sense cap tipus de recursos, sense cap tipus d'ajuda–, i des de llavors l'ajuntament està donant acollida a quatre-centes persones pràcticament diàries. Nosaltres voldríem saber quantes d'aquestes persones ha atès la Generalitat, a quants d'aquests migrants se'ls ha assignat allotjament. I no em digui que...

La presidenta

Diputada, hauria d'anar acabant.

Susanna Segovia Sánchez

Perfecte. Mirin que estic parlant ràpid, eh? Semblo una... (*L'oradora riu.*) Bé, bàsicament voldríem demanar-li més informació sobre el nivell d'implementació i aplicació del pla refugi per part del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Ciutadans. Té la paraula la diputada Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. En primer lugar, saludar a la plataforma El Racismo ens Tanca y agradecer la comparecencia del secretario de Igualdad. Sobre el caso que nos ocupa hoy, lo conozco particularmente, porque en el domicilio en el que resido..., en Hospital de Llobregat también hubo otro encierro, concretamente, además, en mi barrio, en Can Serra, y una de las luchas de los grupos municipales de allí ha sido, pues, conseguir que el ayuntamiento facilitase el padrón a personas sin domicilio fijo, tanto en este caso como en el caso de las personas sin hogar. Y, bueno, pues, en nuestro criterio es simplemente una mera aplicación de la ley.

Además, es una reivindicación que se lleva haciendo desde hace tiempo. En el Pleno de pobreza de 2016 ya se solicitó y se aprobó por unanimidad de todos los grupos parlamentarios que los ayuntamientos facilitasen el padrón. En este sentido, estamos, pues, en la misma línea.

Lo que pasa es que, claro, en un caso como este, a mí me ha preocupado especialmente que se utilice otra vez el argumento este, el discurso de que «qué malo es el Estado español, que no nos deja...», en relación con los informes de arraigo. Porque, claro, hay palabras y discursos que son muy bonitos, en los que se prometen cosas para las que no tenemos competencias, y, en cambio, las competencias que sí

que tiene el Govern luego no se están ejerciendo, y hay cosas que desmontan todo este discurso.

Como por ejemplo los informes de arraigo. La Generalitat es quien establece las tasas o los baremos de las tasas. Una de las cosas que se podría hacer es eliminar estas tasas, porque la mayor parte de personas que solicitan estos informes de arraigo, pues, son personas de una situación económica que..., desde cincuenta y pico euros que cuesta a ciento y pico, pues, la verdad es que es costoso.

Y luego hay una cosa que, de verdad, yo..., disculpe las palabras, pero es que he alucinado con el tema de los informes de arraigo, ¿no?, el tema del analfabetismo y tal, porque luego, en la práctica, cuando ves informes de arraigo, te das cuenta, y voy a poner un ejemplo.

Tenemos un informe de arraigo de un señor que procede de Uruguay que lleva residiendo en España desde enero del 2006, y concretamente en un municipio de Cataluña desde julio del 2006. Esta persona aporta, bueno, pues, toda la documentación, el volante de empadronamiento y tal, y tiene también un contrato de trabajo de un año, su mujer tiene la nacionalidad española, ha hecho una serie de cursos de inserción sociolaboral con casi trescientas horas... Luego, además, esta persona es socia de la biblioteca municipal y además es donante del Banco de Sangre y Tejidos, es decir, es una persona que está totalmente arraigada.

Y en el apartado de conocimientos lingüísticos, pues, cuando hace la entrevista con la persona del..., ¿no?, esta persona, quien hace el informe, dice: «¿Entiende el castellano? Sí. ¿Habla el castellano? Sí. ¿Lee el castellano? Sí. ¿Escribe el castellano? Sí. ¿Entiende el catalán? Sí. ¿Lo habla? No. ¿Lo lee? No. ¿Lo escribe? No.» Y al final te vas al final del informe de arraigo y es desfavorable por no haber quedado acreditada suficientemente la integración social en tanto que no dispone de conocimientos lingüísticos mínimos suficientes.

Esta persona, de verdad, que lleva viviendo aquí desde el 2006, que es socio de la biblioteca, que su mujer tiene nacionalidad española, que tiene un contrato de trabajo, que ha hecho varios cursos de inserción sociolaboral, que es donante del Banco de Sangre..., ¿realmente esta persona no...?, o sea, ¿se le tiene que denegar el informe de arraigo por no disponer de suficientes conocimientos lingüísticos, cuando habla perfectamente, entiende y escribe una de las lenguas oficiales y la otra la entiende? O sea, al final lo que ocurre es que..., pues, esto, estas palabras son muy bonitas, pero a la hora de la verdad se están denegando informes de arraigo por esto.

Entonces, claro, a mí me parece muy bien este discurso de que la situación cultural a lo mejor..., que una persona que no ha podido acceder a una formación no suponga una barrera, pero es que en la práctica está ocurriendo. Entonces, a las personas que gestionan se las juzga por lo que hacen, no por lo que dicen; se las juzga por su acción de gobierno. Y, en cualquier caso, si va a haber un cambio de criterio del Gobierno sobre los protocolos o sobre las instrucciones que da la Generalitat o el Departament de Benestar, pues, nosotros lo aplaudiremos, este cambio de criterio, para evitar discriminaciones, como en este caso concreto. Es solo un ejemplo, hay muchos más.

Entonces, si es para evitar este tipo de discriminaciones, aplaudiremos el cambio de rumbo y la vuelta al sentido común y, pues, la empatía del Govern. Pero realmente, como hemos manifestado muchas veces, no confiamos, porque, ya lo decimos, hay una diferencia muy grande entre los discursos y los hechos del Govern.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Gràcies al senyor Amorós per la seva exposició. Saludar també els senyors i les senyores de la plataforma El Racisme ens Tanca. Reco-

nèixer, en tot cas, que el senyor Amorós és un expert en aquest tema i que porta molts anys treballant-hi, i sempre està bé poder escoltar-lo per fer-nos una mica la imatge del que està passant al nostre país. I, a més a més, avui ens aporta una sèrie de propostes que venen d'aquest acord o d'aquest pla de treball que es fa amb la plataforma El Racisme ens Tanca. Al ser tan ampli, em permetrà que faci una intervenció una mica desendreçada, perquè hi ha molts temes a tocar, no?

Sobre el document, jo crec que és molt interessant el fet de tenir els temes posats negre sobre blanc, i, per tant, determinar quins són els temes que s'han de discutir. Jo crec que ens dona una radiografia una mica general de quins són els problemes que ens podríem trobar amb el col·lectiu de persones immigrades a Catalunya.

Sí que és veritat que hi trobem a faltar aquest calendari de reunions, la calendarització de les mateixes accions. Vostès ja fan la definició de qui és la competència, si és estatal o és de la Generalitat, i, per tant, el que sí que estaria bé és saber una mica més quin grau de compliment per part d'uns i altres hi ha en cadascuna d'aquestes accions, no? És un document que parla d'empadronament, d'irregularitat administrativa, d'accés a la nacionalitat i de molts altres temes.

Amb relació a l'empadronament, efectivament, l'empadronament és una competència..., és una llei estatal que han d'aplicar els mateixos ajuntaments que s'aplica de manera desigual, és a dir, no tots els ajuntaments l'apliquen de la mateixa manera, moltes vegades per condicions del seu municipi mateix, de decisions polítiques determinades. I també hauríem de veure si la Llei d'empadronament avui dia seria la més correcta. No sé si hauríem de parlar possiblement d'una reforma de la llei que permet l'empadronament per adaptar-la a la nova realitat, i, per tant, que els municipis puguin col·laborar també en aquesta reforma de la llei.

Pel que té a veure amb la relació entre l'empadronament i l'accés a la sanitat, després de que el Govern de l'Estat aprovés el decret que ha permès, a més a més, treure el recurs d'inconstitucionalitat de la Llei d'accés universal a la sanitat, per les informacions que tenim sembla que ja no es requereix l'empadronament per tal d'accedir a la sanitat. Voldria saber com està aquest tema, perquè un cop ja no està recorreguda, i, per tant, la llei continua endavant, sembla que en el cas dels immigrants en situació irregular són els serveis socials els que poden acreditar aquesta situació, i, per tant, donar-los accés a la sanitat, i per a aquells que estan en situació regular és la comunitat autònoma qui ha de decidir quina és la documentació que s'ha de presentar per tal de tenir accés a la sanitat. Voldria saber quina és la situació que tenim en aquests moments i quines feines ha fet el Govern de la Generalitat a aquest respecte.

Sobre temes d'irregularitat administrativa, vull fer una parada en els menors no acompanyats, que sap vostè que és un fenomen molt complex que vivim durant els darrers mesos. Hi ha un element, quan venen els menors no acompanyats, i és que per iniciar la seva regularitat administrativa, per poder regular-los, necessitem una mínima documentació. Aquesta habitualment es demana al Govern del Marroc i triga, segons les meves informacions, al voltant de sis mesos en tornar, i a partir d'aquí és quan ja es pot iniciar aquesta regularització.

Voldria saber si això és així o no. Voldria saber si el Govern vol recuperar..., o en quin punt està el programa Catalunya-Marroc, que d'alguna manera ja en el seu dia sí que va permetre una comunicació més fluida entre el Govern de Catalunya i el Govern del Marroc; quines són les seves comunicacions amb el Govern del Marroc per intentar, doncs, que aquests tràmits administratius siguin molt més ràpids i molt més eficients.

Sobre els permisos de treball, des del Govern de l'Estat també s'havien anunciat algunes reunions respecte a tractar temes com el model d'acollida. També s'havia fet alguna oferta sobre centres per fer la primera acollida als menors no acompanyats. Voldria saber si han pres una decisió respecte d'acceptar o no aquesta oferta per part de l'Estat.

També es parlava dels permisos de treball. Hi havien algunes reunions calendaritzades per parlar de la possibilitat de donar permisos de treball a aquests joves menors no acompanyats. Voldria saber la seva opinió respecte de si considera o consideraria oportú poder donar permisos de treball temporals a aquells menors no acompanyats, sempre que estiguin complint un programa d'acompanyament social, i, per tant, estiguin d'alguna manera, com vostè deia, tutelats per aquestes entitats del tercer sector o entitats socials.

Més enllà de reclamar –i vostè fa bé en fer-ho– al Govern de l'Estat que faci les reformes que considera oportunes, voldria saber què pot fer la Generalitat per donar també oferta, doncs, poder donar la possibilitat a aquestes persones de la seva regularització, no?

Jo crec que, en aquest sentit, la Generalitat pot fer més, des del punt de vista laboral. No només en temes de plans d'inserció laboral, no només per als col·lectius de persones immigrades; és que és molt difícil trobar plans d'inserció laboral suficients per a altres col·lectius que no són els immigrants, i que són persones que provenen o de la renda garantida de ciutadania o que estan en situacions, diguem-ne, de difícil ocupabilitat. Per tant, jo crec que aquí el Govern sí que hauria de poder fer un esforç addicional al que s'ha fet els darrers anys, més encara quan estem en situació de crisi i l'atur a Catalunya ha estat molt alt, no?

Per tant, jo crec que aquí vostès tenen la possibilitat de recórrer un camí molt interessant. Ha dit vostè vuitanta-sis persones; és una gota en un mar, diguem-ne. Amb la situació que tenim, vuitanta-sis persones és re. Hi han ajuntaments que fan plans d'ocupació molt més grans i ambiciosos que aquest, no? Per tant, jo crec que aquí vostès també podrien facilitar la incorporació al món laboral d'aquestes persones, no?

Sobre el tema de la flexibilitat i el reagrupament familiar, jo estic d'acord amb vostè: hi ha d'haver més flexibilitat, també en les condicions d'habitabilitat dels habitatges, que encara avui continuen sent un problema a l'hora de poder fer aquests informes favorables de reagrupament familiar. Ara, continua sent l'oferta de treball la que condiciona més encara que aquests permisos es puguin donar.

Tot i així, tot i aquesta flexibilització, jo vull deixar clara una cosa: sempre s'ha de fer garantint que en aquest reagrupament familiar, des del punt de vista dels menors que puguin venir, es puguin garantir els mínims de qualitat, d'assistència i de vida per als menors. Ho dic perquè, si no, generarem altres problemes que tampoc estem en condicions, com veiem, de poder resoldre. Per tant, sí al reagrupament familiar, sí a una certa flexibilitat, però sí a garantir els drets dels menors a viure en condicions on les seves necessitats bàsiques estiguin plenament cobertes, entenent que la primera necessitat bàsica és estar al costat dels seus pares, eh? Però, a més a més d'això, també hem de poder garantir la seva escolarització, etcètera, no?

El coneixement del català i del castellà –de les llengües– per aprovar l'informe de vegades és un problema, però hi han molt pocs expedients que s'hagin denegat per aquests motius. N'hi han alguns, però des del punt de vista total no és una raó, diguem-ne, de pes, eh?, per a la denegació o no. Ara, també li faig avinent una cosa que ens trobem en alguns municipis: és més fàcil poder aprendre català que poder aprendre castellà, és molt més fàcil poder aconseguir el certificat de català que el de castellà. Perquè sí que a través de L'Heura i a través d'altres entitats socials s'ofereixen cursos de català, però, hi insisteixo, és molt més complicat trobar-ne alguns de castellà. I jo crec que si volem la plena integració hauríem d'intentar fer que aprenguessin les dues llengües.

Vaig acabant, senyora presidenta, perquè crec que estic a punt de..., sí.

La presidenta

Encara li queda un minut i mig.

Raúl Moreno Montaña

Un minut i mig, fantàstic. Vull fer-li una pregunta, que vostè no n'ha parlat, però tinc alguns dubtes arran, per exemple, de la problemàtica dels MENAs d'aquests

darrers mesos. Existeix un problema entre les dades que té el Govern de l'Estat i les dades de la Generalitat de Catalunya, no només en MENAs, eh?, de fet, és en general, fins i tot en dependència, en altres temes. Però, en el tema que ens ocupa, com es coordinen? És a dir, quin és el mecanisme pel qual és impossible que una administració com Catalunya i l'Administració estatal es posin d'acord en el nombre de persones immigrades o de menors no acompanyats que arriben a Catalunya? On és el problema? Tècnicament vostè domina la matèria. Voldria saber què és el que passa i per què és tan difícil que tots dos governs puguin compartir una mateixa base de dades per tenir una anàlisi molt més acurada de la realitat.

Voldria saber quins són els mecanismes de coordinació que en aquests moments vostès tenen amb el Govern d'Espanya i amb el ministeri –quins són, com van, quantes vegades es veuen– i quina és la planificació que vostès han fet per intentar resoldre algunes d'aquestes coses que vostès posen en el programa de treball.

Ho dic perquè, com hi han reunions bilaterals, i fins i tot hi han reunions entre presidents que esperem que es reprenguin al més aviat possible, potser aquest seria un tema dels importants –dels importants–, dels que afecten milers i milers o centenars de milers de persones. I d'altres també ho són, però aquest n'és un. Per tant, quin és el grau d'importància o de rellevància que vostès donen a aquest tema en aquestes reunions entre Govern i l'Estat?

I sobre el tema de la venda ambulat en la via pública: no es poden permetre activitats il·legals a la via pública –no es poden permetre. I estic d'acord que s'hi hauria de buscar una alternativa, però és que l'alternativa també està en les seves mans. Quina és l'alternativa a no vendre al carrer productes il·legals? Perquè no és només una qüestió administrativa, és una qüestió d'oportunitats. I aquí els ajuntaments afectats –que en són molts– i la Generalitat de Catalunya han de poder tenir, com deia la diputada de Catalunya en Comú Podem, una estratègia conjunta, i voldria saber si s'ha treballat en aquesta estratègia conjunta.

I ara sí que acabo –l'última pregunta. Renda garantida de ciutadania –també és un tema que surt aquí–: han fet vostès alguna acció directa per informar-ne el col·lectiu de persones immigrades en situació regular, perquè la mateixa llei demana que estiguin en situació regular com a mínim en temps d'empadronament? Els han informat vostès de les possibilitats que tenen d'accedir a la renda garantida de ciutadania? I tenen alguna dada que puguin donar respecte a les persones que s'hi han pogut acollir?

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Subgrup Parlamentari de la CUP - Crida Constituent. Té la paraula el diputat Vidal Aragonés.

Vidal Aragonés Chicharro

Gràcies, presidenta. I per traslladar-li, en la seva condició de presidenta, que aquest subgrup, el de la CUP - Crida Constituent, com a part del Grup Mixt, proposa al Subgrup del Partit Popular repartir el temps en tot el temps per a la CUP i cap segon d'intervenció per al Subgrup del Partit Popular, per la seva inassistència, i entenent que hi ha...

La presidenta

Diputat, disposa de deu minuts.

Vidal Aragonés Chicharro

Moltes gràcies, i així ho fem veure a la presidenta. I ens permetrà fins i tot vocalitzar, cosa que no fem sovint a totes les comissions.

En primer lloc, volíem manifestar el nostre suport incondicional a la tancada migrant –incondicional. Res del que es planteja en les seves onze peticions no és assumit políticament per la CUP - Crida Constituent, però anem més enllà: pen-

sem, a més, que les demandes que es fan són l'única manera de garantir drets bàsics de les persones migrants. I fins i tot pensem que no ens serveixen únicament aquestes comissions, sinó que hi ha una necessitat de mobilitzar-se de la mà del que ens diuen aquests sectors que coneixen –primera mà– el que està passant amb relació a les persones migrades o a un sector de persones migrades.

Abans de desenvolupar bona part de la nostra intervenció, també volíem fixar dos o tres elements del que considerem que són essència dels problemes que es construeixen per poder tenir una vida digna en un sector de les persones migrades.

Primer de tot, s'obliden de vegades del que significa Llei d'estrangeria. I com a l'Estat espanyol no hi havia Llei d'estrangeria, el fet d'incorporar-se en la llavors Comunitat Econòmica Europea, doncs, va suposar també un requisit específic de que el 85 es regulés una Llei d'estrangeria que imposa irregularitat administrativa. «Imposa irregularitat administrativa» significa que hi ha tractats internacionals que diuen que la migració és un dret, i, de sobte hi ha una llei espanyola –l'Estat espanyol, no?, ha ratificat, el Reino de España, aquests tractats– que fins i tot arriba a que per un il·lícit administratiu s'arribi a privar de llibertat algunes persones. I aquesta és la realitat legal que tenim –per un il·lícit administratiu.

Evidentment, la nostra posició és que aquesta realitat, la d'irregularitat administrativa que genera l'Estat, no la persona migrant, el que suposa no és únicament una manca de drets civils i polítics, sinó un camí cap a la vulnerabilitat social. Evidentment, si et neguen drets polítics o drets de ciutadania, doncs, el camí està clar.

Volem denunciar també allò en què s'està convertint la Unió Europea, si bé per nosaltres és la seva pròpia naturalesa. S'està convertint en una marca indestruïble de racisme institucional. El que significa Frontex, el que signifiquen els acords amb Turquia o amb Líbia, el que signifiquen la persecució, identificació, privació de llibertat i deportació de la població migrada, o una part de la població migrada, amb polítiques normalitzades per part de la Unió Europea, evidentment per nosaltres és racisme institucional.

I, després, quan tenim milers de morts i de mortes al Mediterrani o a la Mediterrània, tots i totes, doncs, fem la reflexió de «que malament, que hi hagi persones que morin a la Mediterrània». D'això hi ha responsables, hi ha responsabilitats polítiques, i, per tant, ho hem denunciat.

Arribat aquest punt, nosaltres volem transformar absolutament la nostra intervenció. Anàvem a fer una intervenció, però n'anem a fer una altra, que és el repàs... Agraïm, a més, la feina que s'ha fet per part del secretari amb relació a l'informe que ens trasllada, però li volem dir, amb tota sinceritat i amb tot respecte, que de la seva intervenció hi ha alguns elements que no tenim clar què són desitjos, què són reptes a estudiar o què són qüestions que ja s'estan fent. De veritat, en la seva intervenció ens han generat molts dubtes, algunes de les seves afirmacions, i, per tant, en fem un repàs ràpid.

Per cert, parlàvem de la Unió Europea, i no pas d'Europa. Si parlem d'Europa, crec que avui hauríem de fer un reconeixement a una persona, que és Domenico Lucano, l'alcalde de Riace, que per donar respostes a la població migrada –i respostes satisfactòries– es troba, a dia d'avui, evidentment, amb una limitació dels seus drets polítics i dels seus drets com a ciutadà italià, o fins i tot com a ciutadà de la Unió Europea. I allò és l'exemple: el que s'ha fet, evidentment, a Riace.

Primer punt, amb relació a l'empadronament: nosaltres l'hem entès perfectament, quan ha dit que han establert diàleg amb els tècnics o amb les tècniques dels ajuntaments. Això està molt bé. Però, miri, senyor secretari, diàleg amb els tècnics o les tècniques; no estableixi diàleg amb aquells i aquelles que incompleixen la legalitat. I, per tant, amb aquells i aquelles que no empadronen..., faci una circular a tots els ajuntaments on recordi que això pot ser delictes de prevaricació. Una cosa és el diàleg amb els tècnics i amb les tècniques, i una altra cosa són determinats

responsables polítics i administratius que posen problemes a l'empadronament als seus domicilis; amb aquests, zero diàleg, perquè estan cometent un delictes.

Segon punt: vostè ens feia referència a la irregularitat administrativa amb relació a la resposta de papers sense contracte. No tenim clar si ja es dona l'efectivitat de supressió de les taxes de l'informe d'estrangeria. Ens ha semblat que deia que sí. És pur desconeixement, i els ho traslladem així perquè ho puguin confirmar, que això ja es dona.

Tercer element: accés a la nacionalitat. Mirin, nosaltres pensem que hi ha algunes preguntes que són perquè no es doni la nacionalitat espanyola, i ens crida l'atenció. «Generalmente se considera que el primer rey de España fue: Carlos I, Fernando el Santo, Felipe II.» Tothom en aquesta sala suposo que respondria d'una manera clara «Carlos I» –dono per fet que sí–, perquè tots tenim nacionalitat espanyola. Però, evidentment, es fa un tipus d'exàmens en què –sé que no és responsabilitat de la Generalitat de Catalunya– posen totes les dificultats del món, totes –totes. A nosaltres ens agradaria, com a catalans i catalanes, que la nacionalitat no vingués d'un examen, sinó de la pura residència en aquest país; de res més, absolutament res més.

I després hi ha una reflexió..., ha fet una reflexió, la senyora diputada de Ciudadanos, que ens semblava interessant amb relació a l'informe d'arrelament –i ho diem amb tota sinceritat–, però volem traslladar això a una pregunta de la qual tenim desconeixement: no l'informe d'arrelament, sinó l'accés a la nacionalitat i el seu examen, es podrien fer en català? «Es podrien fer en català» significa que una persona d'origen magrebí o africana, de Salt, si vol tenir més drets i demana la nacionalitat espanyola, pot fer l'examen en català? Doncs si no pot fer l'examen en català, evidentment és possible que la senyora Noemí de la Calle tingui tota la raó en les seves queixes, però pel mateix raonament tenim una altra realitat que opera en l'Estat espanyol, on evidentment es dona un tracte fins i tot podríem considerar no legal a aquells o aquelles que tenen com a llengua vehicular, llengua materna, fins i tot de vegades ni tan sols sent la pròpia, el català.

I després, quan es fa referència al reagrupament familiar, el primer punt, el que fa referència a la Generalitat de Catalunya, diu expressament: «Rebaixa, dins el que permet la legislació, dels criteris de la instrucció per a l'elaboració d'informes d'estrangeria amb relació als requisits d'habitatge per processos de reagrupament familiar.» Això ja s'està fent? No s'està fent? S'han rebaixat? Des de quan? Quins han estat els criteris de la rebaixa? Perquè, evidentment, el que s'estava demanant era o que, en molts supòsits, s'anés a la mentida o que hi hagués pares i mares que patissin perquè evidentment la DGAIA pogués actuar amb relació als seus fills o a les seves filles.

Cinquè punt: treball de cures. Li demanem una cosa molt més senzilla: campanya específica de la inspecció de treball. En aquest país hi ha molts companys i moltes companyes que saben d'on surten els autobusos on van les companyes a treballar com a treballadores de la llar –d'on surten, quines línies són...–, però fins i tot també els podem dir quins són els barris on viuen aquestes companyes que van a fer aquesta feina. Per tant, fem una campanya específica d'inspecció de treball.

I, miri, el 012 té una determinada funció, però és pràcticament la d'un assessorament genèric i per arribar a un acord de com es regularitzen situacions, no per defensar els drets de les treballadores, que es veuen en alguns supòsits encoberts pels seus ocupadors –sí, són ocupadors o ocupadores, també.

En el tema de la sanitat, alternativa clara, ara que vostès han de desenvolupar el reglament. No serveix únicament un genèric d'empadronament, tenen una altra alternativa: que al reglament es digui expressament que són possibles altres mitjans de prova. És molt més senzill. És a dir, si es reclama l'empadronament i tenim alguns ajuntaments que dificulten l'empadronament, al reglament demanin vostès, a sanitat, que s'hi posi «altres mitjans de prova». I amb altres mitjans de prova tindrem una realitat per la qual es donaria una alternativa possible.

Sobre el tema de la violència masclista, aquesta és la doble o la triple explotació que pateix la dona migrada, com a dona, com a racialitzada, en aquest cas també amb una explotació de classe de la qual no hem parlat, i, per tant, pensem també en campanyes específiques. Hi ha moltes dones migrades que ni s'imaginen els drets que poden exercir i les maneres en les quals poden exercir-los. I per descomptat que tenim molta limitació de drets, però també tenim moltes potencialitats.

Vuitè punt: abordatge a la problemàtica social de la venda irregular. Mirin, jo els en posaré dos exemples, i vostès poden fer la reflexió de que fem demagògia, però els en poso dos exemples. Ocupació d'una terrassa de manera il·legal. Algú ha vist alguna vegada que l'ocupació d'una terrassa d'un bar, restauració, de manera il·legal tingui el mateix tractament que tenen aquestes persones migrades que ocupen l'espai públic amb el mateix il·lícit administratiu? Jo crec que no, nosaltres pensem que no, que el tractament no és igual.

Segona situació: propietat intel·lectual. A cent metres d'on estan venent aquests companys i aquestes companyes –companys, majoritàriament–, podem anar botiga rere botiga on hi ha també incompliment de propietat intel·lectual, i ho sabem, i no se'ls dona el mateix tractament. Per tant, tinguem molt clar que determinades actuacions són de violència institucional i són d'un tractament absolutament discriminatori.

Refugi, obertura de places pròpies de la Generalitat per a l'acollida humanitària. Doncs, l'hi preguntem, senyor secretari: quantes i quan?

Desè punt: joves migrants amb referents adults. Ja n'hem parlat molt en comissió específica, en compareixença, i, per tant, hem de ratificar tot el que hem dit.

I darrera qüestió, la d'antiracisme, perquè n'hi ha una que és «tancament dels CIEs». De l'antiracisme, mirin els tuits que va fer Renfe Rodalies la setmana passada; mirin una campanya institucional de la Generalitat de Catalunya a través de TV3; mirin a quins convidats o quines convidades se'ls permet a la televisió i a la ràdio públiques catalanes fer apologia del racisme. I això, evidentment, és el que té com a realitat el racisme institucional, i vostès en són responsables en tant que són responsables polítics.

I allò altre, el que molts i moltes de nosaltres veiem, que és una realitat per la qual podem sortir del tren: si som blanquets, semblen europeus, a nosaltres no ens aturen, i veiem com tots els nostres companys i companyes, els nostres veïns i veïnes que arriben al barri, pel fet de tenir un *chador*, pel fet de tenir la pell més fosca, pel fet de semblar el que puguin considerar els Mossos d'Esquadra que semblen, evidentment els aturen. Això hem de tenir una campanya específica per acabar-ho, perquè és racisme institucional. No em refereixo als CIEs, perquè ja ho he parlat.

La presidenta

Hauria d'anar acabant, diputat.

Vidal Aragonés Chicharro

Acabo. Que a una persona, per un il·lícit administratiu, se la privi de llibertat és acabar amb qualsevol marc de democràcia, d'estat de dret i de llibertat. I això són els CIEs, a banda d'altres coses.

Gràcies –perdó, presidenta.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula la diputada Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta; bon dia. Bon dia al senyor secretari, Oriol Amorós, al seu adjunt, i també bon dia a la representant de la plataforma El Racisme ens Tanca. I tant, el racisme ens tanca, i agafo les paraules del company Vidal Aragonés: company, jo soc d'aquelles persones que al metro també la paren quan en surt, vull dir

que és un tema en què ens queda molta feina per fer, però som aquí i si hi som és per poder fer-la junts, no?

Dit això, primer agrair la teva presència i la teva intervenció, Oriol Amorós. I em quedo amb la frase –per iniciar, diguem-ne, la meva intervenció– «viure junts i juntes independentment del nostre origen». Jo li dic que hem de viure junts, viurem junts. En el meu cas personal, porto vint-i-vuit anys vivint junts i no tinc la intenció d'anar-me'n enlloc que no sigui el meu municipi, no? A partir d'aquí, jo crec que han estat molt interessants totes les aportacions que vostè ens ha fet, i jo ara el que intentaré és fer una mica de repàs de l'explicació.

Bé, en primer lloc, vostè ens ha dit que es preveu més arribada. Ja s'ha fet una explicació –bastant breu– de que estem patint tretze conflictes bèl·lics, i, a part d'això, doncs, hi ha molta inestabilitat en alguns països que genera que persones vegin en perill els seus drets i les seves vides i decideixin escollir Catalunya com el lloc de residència on volen viure, no?

I, clar, lògicament, si venen i decideixen venir..., totalment d'acord, l'empadronament. Si tu vius en un municipi, el que és lògic és que tinguis dret a demostrar que vius en aquell municipi, i clar que hi estem d'acord. I soc conscient..., en la meua etapa com a tècnica de nova ciutadania he viscut les dificultats que tenia la gent per poder acreditar que viuen en un domicili perquè no tenien un contracte de lloguer al seu nom o perquè simplement compartien, diguem-ne, habitatge amb altres persones, no?

Un altre punt molt important –i crec que aquí ens hi hem de posar tots i totes– és el tema de les treballadores de la llar. Les treballadores de la llar, aquelles persones que són invisibles socialment; són invisibles jo m'atreveria a dir laboralment, perquè no les trobem cotitzant a la seguretat social, en molts dels casos. I, tal com ha dit el meu company, només cal que anem a les parades d'autobusos als matins, a les set del matí, per veure quantes dones hi han i a on es dirigeixen. Vostè ha dit que s'ha de treballar per visibilitzar-les. M'agradaria molt que ens poguéssiu explicar com ho pensen fer.

I diu també... Perdoneu que ho personalitzi, però per la meua trajectòria professional i personal, doncs, he tingut la sort de treballar com a tècnica d'ocupació amb aquestes dones i també amb els ocupadors d'aquestes dones, i jo crec que necessitem informació no només d'elles, sinó també de les persones que les contracten. Perquè moltíssimes vegades omplir tants formularis de la seguretat social creuen o consideren que és complicat, i no s'acaba de materialitzar en la contractació real, no?

Però és que, a més de visibilitzar-les, jo crec que les hem d'apoderar; apoderar-les perquè elles també formin part d'aquesta societat. Perquè no les veiem, però són les que es dediquen a fer possible que nosaltres, per exemple, avui estiguem aquí. Que jo, la Saloua, la Noemí o qualsevol altra diputada o diputat avui estiguem aquí és perquè hi han altres persones, altres dones, que es dediquen a fer aquelles tasques que nosaltres hem deixat de fer per poder venir aquí, com cuidar els nostres fills, cuidar els nostres grans o tenir cura del nostre domicili particular. I no només és per això, que hem de dignificar aquestes persones i el seu lloc de treball.

I per això agraeixo que hagi ja explicat que estan en aquest tema, no?, que ho hem de solucionar, i, a més a més, tenint en compte que, desgraciadament, no totes s'atreveixen a denunciar. N'hi han moltes que pateixen molta discriminació, inclús discriminació o molts tipus d'abusos, i està bé que puguem donar-los veus i garanties perquè es puguin explicar.

La reforma de la Llei d'estrangeria, sobretot pel tema de l'arrelament i les quaranta hores... Quants informes d'arrelament social he fet amb un contracte de treball quan era tècnica de nova ciutadania a l'ajuntament del meu municipi a quaranta hores i d'un any? I, a més a més, és que és una cosa que en l'època de la crisi de per si va decaure, perquè no hi havien ofertes de treball. Tal com ha explicat vostè, secre-

tari, si els nostres fills ho tenen complicat, imaginem-nos aquestes persones, amb les grans dificultats i la motxilla aquesta invisible que porten, de prejudicis i problemàtiques. I crec que està bé que puguem reflexionar sobre aquestes quaranta hores impossibles i buscar una altra alternativa que sigui més realista, no?

Vostè ha parlat també del tema de les polítiques actives d'ocupació per a la regularització. A mi m'agradaria molt que em pogués explicar una mica més de què es tracta, si es tracta només de plans ocupacionals o si són altres programes específics, no?

L'accés a la nacionalitat. Company Vidal Aragonés, si hagués sigut pels exàmens actuals, els meus pares no haguessin tingut mai la nacionalitat. Primer, perquè la meua mare i el meu pare no van tenir l'oportunitat mai de trepitjar una escola. Llavors, no haguessin tingut mai el dret de ser ciutadans de ple dret, de poder votar, de poder formar part plenament d'aquesta ciutadania i d'aquest país. Vull dir que..., és trist.

Però, a més a més, no només és això, no només són els exàmens, sinó que és que, en funció del jutjat on vagis, la persona que et fa l'entrevista –amb tot el respecte cap aquest funcionari o funcionària públic–..., després tu reps una carta i potser et diuen..., i això ha passat recentment a una noia d'aquí, del Maresme, que porta des dels tres anys aquí, vint-i-sis anys, i li envien una carta per dir-li que no li donen la nacionalitat perquè no es demostra que realment estigui integrada; una noia que ha fet escolarització de la primària aquí, l'ESO aquí, el batxillerat aquí, i s'està formant en una especialització a nivell internacional, o sigui, s'està movent per tota la Unió Europea i li diuen que no queda demostrat.

O a una altra persona, que li envien..., va a l'examen i a la sortida li fan..., a l'examen li fan unes preguntes sobre..., «quins diaris esportius llegeixes?». Quants diaris esportius llegim nosaltres aquí? Era una pregunta. O, a la sortida, li donaven un document en què li deien: «Se demuestra que él está integrado y que su mujer viste de manera occidental.» Això, que algú m'ho expliqui, però són documents oficials que recullen aquelles persones que van a demanar la nacionalitat espanyola perquè porten tota la vida aquí a Catalunya i perquè hi tenen el dret, no?

El reagrupament familiar, secretari –el reagrupament familiar. Hem de ser nosaltres qui limitem, diguem-ne, el dret a que les persones visquin en família? Tal com ha explicat vostè, agreujar o ampliar això en el temps, tot això l'únic que té és un benefici negatiu en la nostra societat. I què vull dir amb això? Vostè ho ha explicat. A nivell de rendiment acadèmic, no és el mateix que un alumne o una alumna arribi a primària, a sisè de primària, que arribi a quart de l'ESO i no sapiguem on posar-lo i al final l'acabem enviant a una aula, que després no és una aula ni és res, perquè al final ja té setze anys i ja surt, diguem-ne, del circuit normalitzat d'ensenyament, no?

O, per exemple, el patiment. Perquè si nosaltres ho mirem amb perspectiva de prevenció, si nosaltres minimitzem aquest temps, també estem fent previsió en inversió de salut pública, perquè les famílies, les mares –bàsicament– i els pares pateixen durant anys, no només aquí sinó després, per la documentació que els demana el seu país d'origen. Però és que els menors també pateixen, i això és una inversió que després haurem de fer a nivell de sanitat, en atenció, sobretot en malalties mentals, no? I sí, estic d'acord que hem de continuar en aquesta línia i hem de continuar treballant en minimitzar al màxim.

Hi ha un tema molt important. Que em queda temps? (*Veus de fons.*) D'acord. Hi ha un tema molt important, que és el tema de la violència masculista. Jo ho celebrego. Celebro que, per fi, la violència masculista..., puguem tenir ja la perspectiva que potser l'hauríem també d'analitzar des d'una perspectiva intercultural. I això ha sortit en molts debats. I els mateixos tècnics, moltíssimes vegades, en les trobades en què he estat durant la meua trajectòria professional, reclamaven tenir una formació o reclamaven tenir més informació per poder atendre la diversitat del país en l'aspecte de la violència de gènere. Perquè jo penso que moltíssimes vegades la manca

d'aquesta informació després dificulta molt la intervenció dels tècnics i de les tècniques i també la confiança de la persona per poder fer el pas i denunciar.

Bé, tinc moltes coses, però jo crec que ja he d'acabar. Perdona, la referent a la prevenció de la violència masclista...

La presidenta

Hauria d'anar acabant, eh?, diputada...

Najat Driouech Ben Moussa

...amb una mirada intercultural, m'agradaria molt que el senyor secretari m'expliqués una mica més en què hauria de consistir.

I, per últim, dir que crec que hem de tractar i acceptar la immigració com un fet estructural i no com una emergència. I això és una responsabilitat que hem de tenir tots i totes i en què tots els grups, jo crec, hauríem d'anar a l'una. Nosaltres, com a Esquerra Republicana, ho estem fent, ho estem treballant amb les entitats, però convido a que tots els grups parlamentaris ho puguem fer de manera conjunta.

Doncs moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Hola, bon dia. Gràcies, presidenta. Bé, penso que s'han dit moltes coses i ja queda poc per..., encara que és un tema molt complicat. En primer lloc, agraeixo la presència i la compareixença del secretari Oriol Amorós i la persona que l'acompanya. I també dono les gràcies a la convidada d'avui, la senyora Norma, i felicito també tota la feina que s'està fent i la seva implicació en el tema durant tots aquests anys.

Bé, la veritat és que portem molts anys en aquest tema i sembla que ens estem reiterant. I a vegades no sabem què dir, perquè hi ha un problema de fons, i el problema de fons està lligat a una llei. Encara que podem, diguem-ne, desviar el tema, no s'ha d'anar al fons de les coses, perquè queda malament, perquè estem criticant l'Estat espanyol. Però hi ha un problema de fons i hi ha un problema d'una llei discriminatòria, una llei que és com una xacra. I encara que intentem fer reformes i reformes, aquestes reformes també estan en una situació molt de vulnerabilitat i cada vegada ens fan tornar enrere, i sembla que és això el que no volem abordar. Perquè, per molta feina que fem, diguem-ne, la negociació de base ha de ser des d'aquesta perspectiva del context de la llei, i s'ha de fer una nova relectura i un canvi estructural en aquest nivell.

També, amb referència a la feina que s'ha fet, felicito tot el ventall i tots els punts que ens ha recollit. L'única cosa..., des de la meua perspectiva, penso que, diguem-ne, tenim aquí onze punts, però estaria bé que hi afegíssim un altre punt, que és el punt dotze, lligat al tema de les identificacions policials. Encara que algunes persones el poden lligar al tema del racisme, jo no el posaré dintre d'aquest paquet, perquè una cosa és la discriminació, la mirada social, el tema d'estereotips i prejudicis, i l'altra cosa és un tema que està lligat a un àmbit específic que és, diguem-ne, l'àmbit de seguretat. I jo ho penso perquè això ho conec molt bé, perquè és un tema que he treballat durant molts anys a través del Centre UNESCO de Catalunya, a través del departament, a través d'alguns projectes europeus que s'han fet, i penso que se li ha de donar la seva importància.

També hi ha un altre element que jo penso que..., en el tema de la mirada intercultural..., està bé que s'hagi agafat des de la perspectiva en aquest moment de la violència masclista, però jo penso que hem d'introduir la mirada intercultural des de totes les perspectives. Perquè estem treballant el tema de la gestió de la diversitat, i la gestió de la diversitat sense la interculturalitat no té sentit. Per això penso que tot ha de ser treballat des d'una perspectiva intercultural.

I això fa que, com ha dit el secretari, quan parlem del tema avui en dia, en aquest moment, estem tornant a la fase d'immigració. Perquè sí que és veritat que..., jo soc una persona que porto molts anys aquí, diguem-ne, i quan parlo del tema l'estic materialitzant en mi mateixa. És que m'he professionalitzat en l'àmbit; però, també, en cada punt que tenim aquí, des del punt u fins al punt onze..., puc contar una història personal lligada a tots aquests punts.

Especialment, per exemple, en el tema de la nacionalitat, jo havia de trigar vint anys per nacionalitzar-me, i en el moment zero que estava aquí, en el territori espanyol, ja estava regularitzada. Va arribar un visat i, abans que se m'acabés el visat, ja m'havia regularitzat. Però per nacionalitzar-me m'havia d'esperar vint anys; significa vint anys pagant impostos i sense poder votar.

De totes maneres, no vull personalitzar la característica de la situació que estem vivint, perquè no ho puc comparar. Jo penso que soc una persona privilegiada, en aquest moment, perquè hi ha moltes –moltes– persones que estan patint. La situació és de molta vulnerabilitat. És una desgràcia social, el que estem vivint en el tema de la immigració, sense parlar del context de refugi i, diguem-ne, tot el que emmarca el tema.

I també aquesta manera que tenim..., des de la perspectiva de que avancem i tornem enrere, avancem i tornem enrere... Perquè, si se'n recorda el secretari, hi havia un moment en què vam fer molts documents; estàvem treballant des de la perspectiva de la gestió de la diversitat i estàvem en el discurs de que ja no havíem de parlar de la immigració perquè hi havia molta gent assentada aquí. Tenim joves que han nascut aquí. I els joves que han arribat aquí, diguem-ne, en una edat..., molt petits..., seria que no hem de parlar constantment de la immigració com si fos una cosa recent, que la gent sempre acaba d'arribar, però desgraciadament, amb l'excusa potser també del tema de la crisi, hi ha molts elements que han tornat enrere.

Perquè hi ha gent que pensava que estava integrada, assentada, i s'han trobat en la situació que han perdut la seva documentació, s'han trobat en una situació irregular administrativa, i això ha fet com si el procés tornés de nou. I hi ha moltes famílies que també han tornat al seu país d'origen i ara estan retornant altra vegada. Significa que hi ha tot un component molt complex en aquest nivell. I falta atenció, falta asseure's seriosament en la taula per atendre les coses.

I jo torno al punt bàsic: no podem fer res sense... Perquè tot el que estem fent ara –la veritat, em sap greu– són pegats, perquè el tema de fons és la llei, i si no toquem la llei no avançarem, no anirem enlloc.

Però fins i tot així, diguem-ne, agraeixo tota la feina que s'està fent des de la seva secretaria, la seva implicació en el tema, la seva professionalitat, que, diguem-ne, cada vegada és més, i la seva implicació en el tracte i la relació amb les entitats que estan treballant el tema.

M'agradaria tocar un punt molt puntual. És el tema dels joves migrants sense referent adult o el que en diem en aquest moment –que no m'agrada la terminologia– MENAs. Hi ha una situació puntual que està lligada al tema dels trastorns mentals, perquè hi han molts joves que arriben en aquesta situació, i en els centres d'acollida no tenim encara cobertura en aquest nivell. Si ja hi ha famílies locals que estan patint el problema quan el seu fill, diguem-ne, té un trastorn de més del 30 per cent, imagineu-ho amb joves que han passat per tot el procés de la immigració. I normalment se'ls fica amb altres joves, tots estan barrejats, i això perjudica, diguem-ne..., la nostra falta d'implicació o de coneixement del tema està perjudicant altres joves.

Jo penso que és un tema que hem d'agafar amb molt de compte. Perquè imagineu un infant que surt del seu país d'origen sense la seva família, sense referent, amb tots els abusos i la vulnerabilitat amb què es troba, quin panorama té. Hi ha joves que, diguem-ne, se'n poden sortir, però hi ha molts joves que aquestes situacions..., se'ls complica la vida i no tenen suficients mitjans en aquest nivell, o no tenim la consciència de la seva circumstància.

I un altre element bàsic també és el tema de la implicació dels ajuntaments. Sense la implicació dels ajuntaments, especialment en el tema del padró... Perquè hi havia un moment en què sembla que s'havia fet la feina, que ja s'havia com normalitzat que és important empadronar una persona per poder almenys saber en aquest municipi quantes persones tens, diguem-ne, des de la perspectiva de l'origen, des de la gestió cultural, religiosa, a diferents nivells, però de cop alguns municipis ja han deixat de complir amb aquesta perspectiva i hi ha molta gent que està en una situació de discriminació. I, sense la base del padró, els altres punts..., és com si no existissin, en aquest nivell.

En el tema de les persones que treballen, diguem-ne, el tema de cures, jo penso que aquest punt és molt important, perquè tenim un volum molt important lligat a aquest tema, especialment perquè toca majoritàriament les dones, i especialment perquè durant molts anys aquestes persones estan vivint una situació d'invisibilitat.

Perquè jo m'hi trobava: com que jo feia molts cursos per a dones, em trobava amb algunes dones que m'explicaven que havien passat aquí quinze anys com si no existissin, perquè treballaven..., tenien un contracte –això, entre cometes, «persones en situació irregular administrativa»–, treballaven amb contracte permanent. Significa que estan tota la setmana en una casa. L'únic moment que tenen relació amb el món exterior, des de la perspectiva de la seva vida personal, és un diumenge a la tarda o, com a màxim, com un luxe, un diumenge. Què fan en aquest moment? Trucar a la família, visitar..., les seves coses personals, per veure si tot està bé, i torren a l'altra vida, diguem-ne, de l'aïllament. Moltes en tot aquest temps no poden conèixer l'idioma, i tot el referent que tenen al país d'acollida està lligat a la casa on estan treballant.

Quan una persona diu: «Prou, jo vull canviar de vida», es troba com si acabés d'arribar, i el seu procés d'assentament ha de començar de nou. Totes aquestes coses..., pot ser que no en tinguem del tot, diguem-ne, consciència sobre la situació de les persones.

També un altre àmbit que és molt important tenir-lo en compte és l'àmbit de l'hostaleria i de la construcció, que és un àmbit que engloba un gruix important de persones. I també hi ha molta vulnerabilitat, en aquest nivell, especialment per a les persones que estan treballant en una situació administrativa irregular i no tenen cap atenció sanitària.

Bé, em quedo aquí. I gràcies, secretari.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del secretari, per respondre a totes les preguntes que els grups parlamentaris li han formulat. Secretari, quan vulgui.

El secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania

Bé, primer de tot els vull agrair a tots el to de les seves intervencions, que em sembla molt constructiu i al mateix temps responsable i coneixedor de que les problemàtiques que tenim entre mans no es resolen petant els dits, i això els agraeixo que ho entenguin. Vull agrair, en primer lloc, les amables paraules inicials de la senyora Susanna Segovia. Ah, mira, ara arriba; li estava donant les gràcies, senyora Segovia.

Sí, accions en el tema de l'empadronament. Els contactes –això també m'ho preguntava el senyor Vidal Aragonés–..., les reunions no les hem tingut amb tècnics, les hem tingut amb polítics, òbviament. Jo cada mes visito un parell d'alcaldes per aquesta matèria. A vegades no em rep l'alcalde, a vegades em rep el regidor, o qui em rebí, però busco el contacte a nivell polític, evidentment, i ho faig contínuament.

També entendrà que no vull obrir una polèmica pública en aquest tema, perquè el meu deure és treballar al costat dels ajuntaments. I vull agrair públicament la molta feina que en aquesta matèria fan els ajuntaments de tots els colors polítics, de tots els colors polítics que governen ajuntaments –que no són tots–, però de tots els

colors polítics que estan en els ajuntaments, perquè el nivell d'entesa és altíssim, en termes generals, tot i que hi ha un nivell de discrepància en molts ajuntaments respecte a la qüestió de l'empadronament.

Sí que hem fet –això sí– formació a tots els tècnics de padró, que ningú pugui al·legar desconeixement de causa. Sí que hem fet circulars de distribució de la..., ara no n'hi sé dir el nom, eh?, però hi ha una sentència que és una jurisprudència claríssima al respecte d'aquesta qüestió. És una mica llargueta –per tant, sempre l'enviem subratllada, eh?, perquè són unes quantes pàgines–, però sí que hi ha un lloc on explica clarament què s'ha de fer amb l'empadronament sense domicili fix, amb referència a això.

També els he de dir que a vegades no és l'ajuntament qui planteja la principal dificultat. A vegades és el propietari o llogater, que no vol que se sàpiga que té una persona pagant un tant a una habitació. Això també existeix. I aquí et trobes en una situació de frau d'algú que potser està rebent una ajuda pública –per això no vol que se sàpiga que té un ingrés privat irregular– i aquí qui comet el frau és una persona vulnerable. De fet, el que ens trobem moltes vegades és un xoc de vulnerabilitats, i això passa tant en la matèria del treball de les cures com en la matèria d'empadronament que dèiem.

El tema que em deia vostè, de validesa política i validesa jurídica, és molt fàcil d'entendre, senyora Segovia. Jo faré un gest polític que no s'ajusti a la legalitat si la legalitat em sembla injusta si m'afecta a mi; si afecta una persona vulnerable, no. És molt fàcil d'entendre. És a dir, si vostè o jo anem a un advocat a defensar qualsevol causa, voldrem que l'advocat treballi segons el marc normatiu, no?, no segons les lleis que voldríem que existissin. Voldríem que l'advocat sabés quines normes hi ha.

Llavors, què passa? Doncs que l'informe 03... Jo no feia cap mena de menció ni directa ni indirecta del document de veïnatge, eh?, és una iniciativa que en tinc la meva opinió, però no crec que sigui oportú ara que la doni. Jo parlava d'un tràmit d'estrangeria, perquè en l'última reforma de la Llei d'estrangeria vàrem introduir la possibilitat d'aportar un document de les comunitats autònomes. Va ser una iniciativa catalana que va reeixir moderadament. No és un gran triomf, diguéssim, és un triomf moderat, però..., és possible però no és preceptiu.

Aleshores, arran d'una bona praxi que va iniciar el meu antecessor, nosaltres vàrem impulsar aquella reforma legislativa, la vam culminar, i el senyor Xavier Bosch, que va ser director general d'Immigració abans que jo, va desenvolupar aquesta bona praxi de coordinació amb els ajuntaments. Va haver-hi una coordinació amb els ajuntaments i un acord amb els ajuntaments per fer aquesta tramitació de forma coordinada, que els informes vinguessin dels ajuntaments a la Generalitat i la Generalitat en presentés un format... Com que aquest format té solvència jurídica, ha acabat esdevenint..., però per praxi, eh?, no és obligatori: una persona podria anar a demanar el seu arrelament sense el document de la Generalitat i sense passar per l'ajuntament, amb el seu advocat, eh?

Però, què ha passat? Que l'Estat a Catalunya no té la capacitat de comprovar el que el reglament li demana –no la té–, de saber si aquella persona ha fet un esforç d'integració o no l'ha fet. No ho té, i com que no ho té, ja li va bé que la Generalitat s'hagi coordinat amb els ajuntaments i li enviï un document que és solvent. Si aquest document no fos solvent, doncs, no tindria aquesta credibilitat, i, en canvi, l'hem assumit, i és útil. I li puc dir que aproximadament..., no ho sé, però entre el 80 i el 90 per cent dels informes que enviem, positius, acaben en una regularització.

Si aquest document adquireix un caràcter polític reivindicatiu, a mi no em semblaria correcte, perquè estem parlant de la defensa jurídica d'una persona vulnerable. Si volem fer un document que per raons polítiques qüestionï allò jurídic, qui el faci que l'afecti a ell, no a un altre, i molt menys a una persona vulnerable, eh? Però..., molt lluny de la meva voluntat fer cap referència a cap política concreta de l'Ajuntament de Barcelona en aquest aspecte –amb qui, per cert, tenim una molt bona relació.

I crec que el grau de coincidència en aquest àmbit de les polítiques és, si no del cent per cent, del 95 per cent, per dir alguna cosa, eh?

Respecte a la qüestió de si fem molts o pocs plans d'ocupació i respecte a la comparació que vostè introduïa, també, jo crec que, en aquesta matèria –de veritat, eh?–, quan ajudem les persones vulnerables és molt més important estar d'acord i el consens que competir a veure qui llueix més. Jo no ho faré, senyora Segovia –jo no ho faré. No ho faré, no entraré en valoracions sobre des de quan es treballa en aquesta matèria a l'Ajuntament de Barcelona i des de quan es fa a la Generalitat, perquè en un lloc es fa des de fa deu anys i en l'altre es fa des d'aquesta legislatura..., no –perdó–, des de la legislatura del president Puigdemont.

Per tant, no entraré en consideracions..., bé, sí, de l'any passat li explicaré molt clar què va passar. Seguint la praxi que ens va explicar i transferir l'Ajuntament de Barcelona, vam creure molt important acompanyar les persones irregulars –fossin venedors de la manta o fossin altres persones irregulars–, donar molta importància a una contractació específica d'assistència jurídica, d'acord? Se'ns va recomanar..., ens van dir: «Mira, aquí hem provat diverses coses; durant uns quants anys no ens ha anat bé treballar principalment amb una figura social com a referent principal i ens ha funcionat molt bé fer-ho amb un referent jurídic, perquè la voluntat principal és arreglar el tema jurídic i va molt bé fer-ho per aquí.» D'acord.

Per fer això vàrem contractar dues entitats de prestigi en l'àmbit jurídic amb la immigració, com són les vinculades als dos sindicats majoritaris, que tenen una llarga experiència d'assistència jurídica a les persones estrangeres –i jo crec que amb molt èxit i bona feina–, i va venir una cosa que vostè coneix bé, que es diu 155, i a dia d'avui encara no hem pagat la part treballada d'aquestes dues entitats. I va aturar qualsevol iniciativa en aquest sentit i es va negar tramitar qualsevol contracte en aquest sentit. (*Veus de fons.*) Sí, això ens va passar el 2017, efectivament.

I el 2018... Potser li sembla poc o potser li sembla lent, no ho sé. Jo crec que en un any hem fet una convocatòria per fer plans d'ocupació amb persones en situació d'irregularitat amb una administració que –l'hi recordo– és competent en polítiques de treball. I els demano que m'ajudin a buscar si hi ha algun altre referent europeu, de la Unió Europea o de la no Unió Europea, alguna administració competent en polítiques de treball que treballi amb irregulars.

Perquè, amb el Servei d'Ocupació de Catalunya, li vull dir que les resistències inicials tècniques eren moltes. El seu finançament saben vostès que és en part de la conferència sectorial –per tant, de l'Estat espanyol–, condicionat a no treballar amb irregulars, i una part del finançament és europeu i supercondicionat a no treballar amb irregulars. Per tant, els problemes de justificació que té el servei d'ocupació, perquè té unes fonts de finançament diversificades, són enormes, i en aquest tema hi posen molt el nas. I, per mi, que el Servei d'Ocupació de Catalunya hagi començat a fer no una sinó tres coses amb irregulars..., em sembla, ostres, que n'hauríem d'estar tots contents, sincerament. Vull dir, si estigués aquí la Mercè Garau es mereixeria..., almenys un aplaudiment meu el té sempre, cada dia, eh?, perquè no ho ha fet ningú, això; no l'ha tingut ningú, aquesta valentia.

I en aquest moment estem fent servei de primera acollida..., el mòdul d'informació de drets laborals i de coneixement del mercat laboral l'estem fent al Servei d'Ocupació de Catalunya: persones en situació irregular entren a les oficines de treball a fer aquest mòdul. Els programes de formació i treball, que vostès coneixen i que hem comentat, i un altre programa, que són els projectes Singulares, reserven un percentatge de places a persones que no tenen permís de treball si tenen permís de residència. Jo no tinc coneixement que ningú més, ningú més competent en matèria... Que jo faci coses amb irregulars no té cap mèrit, però que ho faci l'Administració competent en matèria laboral, el servei d'ocupació, bé, jo crec que és una cosa que és positiva, que ens n'hem de felicitar. Vuitanta-sis no són molts, hi estem d'acord, i mirarem que en siguin més.

Sobre la resposta política a la qüestió del treball de la llar, que m'ha preguntat vostè, m'ha preguntat el senyor Moreno, m'ha preguntat..., de fet, tots els portaveus que han intervingut, veuran vostès que hi ha un apartat que és molt més voluminós que els altres, que és l'apartat número cinc, en el qual hi han trenta-sis mesures concretes. És perquè aquí hem afegit, a les demandes de la plataforma El Racisme ens Tanca, el grup de treball que tenim amb entitats de treballadores de les cures, que és un grup que depèn ja de la Taula de Ciutadania i Immigració. I precisament l'existència d'aquest grup jo crec que ja va en la línia del que volem fer, que és donar veu i apoderar –que es donar veu i apoderar.

És a dir, que siguin elles mateixes les que estiguin dissenyant aquestes polítiques, que esperem que quan estiguin prou concretades, prou pressupostades i prou calendaritzades siguin un acord de govern, i un acord de govern que hagi sortit de les entitats de les treballadores de les cures. Aquest és el pla que tenim. Potser anirem una mica més lents, perquè no sempre tothom es pot reunir totes les hores que voldríem, és veritat; ja l'hi reconec, això –ja l'hi reconec. Però crec que és molt important que surti un acord de govern fet per les treballadores de les cures. Jo crec que això..., aquest és el nostre objectiu, eh?

Què més fem amb la venda ambulat? Bé, nosaltres el que fèiem és el que li explicava, el programa Arrela't, que era un programa d'assistència jurídica. Vàrem coordinar-nos amb..., ara no recordo si eren vint-i-nou o trenta-nou ajuntaments, però..., eren vint-i-set o trenta-set ajuntaments –perdó. Perdonin, eh?, el marge és molt gran, ja ho sé, eh?, però estaven tots els ajuntaments de la costa afectats per la venda irregular i hi vam afegir ajuntaments que tinguessin un percentatge de població subsahariana important. Perquè Roses, per exemple..., els venedors que venen a Roses no estan empadronats a Roses, estan empadronats a Figueres i a Salt, majoritàriament, i a algun altre municipi, no? I, per tant, hi vam afegir aquests altres municipis, també.

A ells els vam demanar que detectessin les persones que practiquen la venda irregular i que identifiquessin, des del punt de vista serveis socials, aquelles que estiguessin interessades a deixar aquesta activitat i entrar en un programa d'inserció –això ho vam fer el 2017, al llarg de tot el 2017; ho vàrem fer, vam identificar quatre-centes persones, de llarg. Que, d'aquestes, prioritzessin aquelles que tenien càrregues familiars, perquè sabíem que no tindríem plans d'ocupació per a tothom.

Per cert, vuitanta-sis els poden semblar poques, però vuitanta-sis són 1 milió d'euros. Això també ho hem de tenir present, eh? I, per tant, cent setanta seran 2 milions d'euros, etcètera. Vagin sumant, eh? Per tant, no dic que no s'ho valgui, però és evident que és una política que també té un impacte, eh?

I el que hem fet amb els ajuntaments ha estat identificar aquestes persones, dissenyar el mecanisme, buscar i posar aquestes persones en contacte amb entitats socials que fan inserció laboral, demanar-los a aquestes que busquin contractants... Tot això ho volíem amorosir una mica a partir del suport econòmic que li he esmentat. Aquest suport econòmic va ser literalment estroncat pel 155. Hi han altres coses que no, eh? Amb el 155 hi han coses que ens han afectat i hi han coses que no. La contractació –tota– l'ha alentit al voltant de sis mesos, però algunes contractacions en concret, diguéssim, que de l'altre costat no acabaven d'entendre –en aquell moment era el Govern del PP–... Doncs, per exemple: *¿Programas de inserción de trabajadores en situación irregular?* *¿Mentoría para refugiados?* Bé, aquestes dues coses són les que a l'altre costat mai vam arribar a tenir-ne resposta, perquè..., no ho sé –no ho sé. Jo crec que no les entenien o, en tot cas, era evident que no les compartien. D'acord?

Diversos de vostès m'han demanat pel nivell de concreció del pla català de refugi. El pla català de refugi no estava en l'ordre del dia d'avui, però, en tot cas, contesto les seves preguntes. Té tres ingredients. Un és l'habitatge: hem passat de tenir vint-i-vuit places a tenir-ne dues mil a Catalunya del programa estatal; el problema

és... Per què parlo del programa estatal? Perquè nosaltres hem recolzat molt el programa estatal, perquè el 30 per cent de les places del programa estatal i concretament el 47 per cent de les places en la fase u del programa estatal són places que ha buscat la Generalitat. Que no les ha ficat la Generalitat, això no ho dic, eh? Les ha ficat la Generalitat en alguns casos –per exemple, els pisos de la Casa Bloc, entre d'altres. Però les han buscat la Generalitat, els ajuntaments, particulars, entitats, però en tot cas les hem buscat conjuntament a través del comitè de refugi: 47 per cent de la fase u del programa estatal, 30 per cent del conjunt. Per tant, un esforç d'habitatge importantíssim.

Esforç d'habitatge que en els últims mesos, ja els ho dic, s'ha estroncat, perquè l'hem derivat tot a menors. Hem creat 2.600 places en un any. Bé, vostès saben que obrir un centre de menors és un procediment de sis mesos i que ara el fem un cop la setmana, cada setmana. El que es feia en sis mesos es fa en una setmana, cada setmana. U: pla d'habitatge, això.

Un altre element del pla català de refugi molt important el varen materialitzar vostès, perquè és el que van fer a Catalunya, una cosa que no ha passat enlloc més, que és dir que totes les persones que són acollides en tant que refugiades tenen accés, si no estan inserides laboralment quan deixen de tenir protecció pública com a refugiats, a la renda garantida de ciutadania. I això s'està fent a Catalunya, i ho van decidir vostès per unanimitat, a més a més. I, per tant, no es fa enlloc més, eh?

I la tercera qüestió, que és l'acompanyament. Crec que és un projecte d'èxit que ha patit molt el 155 –per sort tenim uns ciutadans a Catalunya que valen el seu pes en or–, que és el programa de mentoria. Només amb una acció de comunicació –no en vam voler fer més– 2.600 persones es van presentar voluntàries al programa de mentoria. En vàrem formar 1.400, i en aquest moment 330 estan en actiu fent mentoria. Perdó, 330 no; una miqueta més –no m'agafin la xifra–, entre 300 i 400, d'acord? Estan fent mentoria a 210 persones refugiades –això sí, 210 persones refugiades–, que són totes les que ho han demanat, amb un resultat que ara el comencem a veure. Perquè ara comencem a tenir, doncs, el primer any de pràctica d'aquesta mentoria, i jo crec que el balanç és molt bo –molt bo.

La senyora Noemí de la Calle... Jo no sé, senyora –perdoni'm l'atreviment, eh?–, si m'ha vingut a parlar de les necessitats socials d'aquestes persones o de les seves prioritats polítiques, perquè m'ha sorprès una mica, eh? Si li preocupa el català en l'informe d'arrelament, deixi'm que li faci alguna petita consideració en la línia del que li deia al senyor Vidal Aragonés. Crec que li hauria de preocupar molt més el tracte del castellà en la nacionalitat, i li diré per què.

Miri, jo crec que és molt positiu –i, a més, ho diu la llei– que totes les persones immigrades coneguin el català i el castellà; positivíssim i molt necessari. És més, les xifres que tenim d'inserció laboral d'aquelles persones refugiades que només han après el castellà i d'aquelles persones refugiades que han après el castellà i el català..., les que han après les dues... Que hagin après només el català no n'hi ha ni un –no n'hi ha ni un–; si me'l troba me'l presenta, però no n'hi ha ni un –de persona refugiada, eh? Però, clar, la qüestió és: només el castellà o català i castellà. La diferència d'inserció laboral és abismal, per exemple, en un projecte, en què l'avaluació es va presentar aquesta setmana, de l'Ajuntament de Barcelona.

Després, hi ha una cosa que em sembla que no és justa, que és agafar el cas particular i construir la generalitat. Si vostè aquest cas particular..., que té tot el dret del món a recórrer, s'estudiarà i s'hi donarà la sortida, però jo sobre un cas particular no em pronunciaré. El que sí que li diré és que nosaltres sí que, per fer l'informe d'arrelament social, demanem a la gent que hagi fet un aprenentatge. El nivell al que hagi arribat no l'hi demanem, no li preguntem a quin nivell arriba. Li demanem que faci un aprenentatge, que faci un curs com a mínim de quaranta-cinc hores. En canvi, en el castellà es fa un examen, i no importa si aquella persona ha anat a escola, no ha anat a escola...

Per cert, que important, senyora Najat Driouech i senyora Saloua Laouaji, que vostès siguin aquí per donar veu i testimoni directe d'aquests casos en persones reals. Que important que vostès siguin aquí; que important que vostès siguin aquí, al Parlament de Catalunya. Perquè allà fan un examen d'un nivell sense tenir en compte la vida de les persones. El nostre és gratuït; el seu costa 311 euros. El nostre és de gestió pública; el seu és de gestió privada. El nostre (*veus de fons*) –sí, el de tots nosaltres, seu també, eh?–, el que es fa en el servei de primera acollida..., i l'hi contrasto amb el que passa amb l'examen de nacionalitat, perquè si a vostè li preocupa la llengua com a barrera, li demano, doncs, home, que es preocupi d'allà on realment està la barrera.

Perquè nosaltres ho fem gratuït, només demanem aprenentatge i no nivell. Nosaltres fem gestió pública; els altres fan gestió privada. Nosaltres ho fem a tots els municipis de Catalunya –a tots els municipis de Catalunya–; ells, per exemple, a la província de Girona només tenen un punt, que és Lloret, perquè l'acadèmia privada que va guanyar el concurs està a Lloret. I, aleshores, un senyor que es vulgui treure la nacionalitat que viu a Olot se n'ha d'anar a Lloret.

I, després, la idea d'integració que hi ha al darrere: fer-los aquestes preguntes que vostès han mencionat, o si l'Alejandro Sanz és un cantant o no és un cantant... Que a mi m'agrada molt, eh?, l'Alejandro Sanz, però, escolti, són preguntes que... Diguéssim, quina idea hi ha al darrere? La nostra li diré quina és: la nostra és la de l'autonomia personal i la de la independència de les persones. Nosaltres sí... (*Veus de fons.*) No, no, nosaltres sí, volem que tothom aprengui català i castellà, per descomptat. Nosaltres sí. Per què? Perquè els fa més autònoms.

I li diré més: no hi ha cap país del món on això es discuteixi. Cap. En tots els països del món que tinguin polítiques d'acollida –en tots– posen: primer punt, l'idioma. I si li preocupa que n'hi hagi que no sàpiguen castellà, li diré que a mi també em preocupa. Ara, les xifres són evidentíssimes. Ara s'està fent l'Enquesta d'usos lingüístics. Pot agafar vostè les últimes dades del 2013 i veurà una cosa que sap tothom, que és que no hi ha ningú a Catalunya, o pràcticament ningú, que sàpiga català i no sàpiga castellà. I al revés, centenars de milers de persones; centenars de milers versus casos inexistents. Per tant, sí, clar, hem de ficar l'èmfasi en aquell contingut que menys es coneix, evidentment que sí –evidentment que sí.

La presidenta

Hauria d'anar acabant, eh?

El secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania

Les taxes –ho he dit en la meva intervenció inicial– les hem tret. (*Veus de fons.*)

La presidenta

Perquè no hi hagi un debat, diputada, quan acabi la intervenció del secretari, si té alguna pregunta a fer-li, li donaré temps.

El secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania

Les taxes de la Generalitat de Catalunya per a l'informe d'arrelament les hem tret –les hem tret.

Accés a la salut i padró. Escoltin, sí, el reglament desenvoluparà altres formes d'accés perquè sigui universal, però no ens hi agafem, aquí, en matèria de migració. Mirem que tothom sigui empadronat. Estar empadronat és un dret. I no només és per la salut, és per moltes més coses. Crec que si diguéssim: «Bé, ara empadronar-se ja no és tan important» faríem un mal servei, perquè serveix per a moltes altres coses; per exemple, els procediments d'accés a la regularitat.

Les relacions amb el Govern del Marroc, el programa Catalunya-Marroc... Sí, vostè té raó. La tramitació administrativa, no sé si degut al Govern del Marroc o també al Govern espanyol, té una durada mínima de sis mesos, que fa que aquells joves que arribin amb divuit anys menys sis mesos o períodes inferiors tinguin un accés a la

regularitat molt precari o que no el tinguin, vaja. I això és molt greu –i això és molt greu. I, per tant, hem de treballar conjuntament per escurçar-ho.

Diversos de vostès m'han preguntat si ens reuníem amb l'Estat. Sí, ens reunim amb l'Estat tantes vegades com ells poden. Per nosaltres ens reuniríem cada quinze dies, perquè tenim molts temes a tractar en matèria d'estrangeria. Vull dir, moltes coses en matèria d'estrangeria, que és del que avui parlem, que no són totes les que fa la Generalitat, eh? N'hi han moltes que no les parlem avui, però les que parlem avui, que tenen molta relació amb competències estatals..., sí, sí, en parlem tant com podem.

De fet, des de que hi ha la nova secretària ens hem vist tres vegades –ens hem vist dues vegades, i dic «tres» perquè la setmana que ve ens tornarem a veure, d'acord?–, en les quals, sí, li hem plantejat les nostres posicions respecte a qüestions com la petició d'un contracte de quaranta hores a determinats col·lectius. Jo crec que obrir-ho per a tots no seria realista. Crec que no ho seria per diverses consideracions que potser ara no hi ha temps per fer, però crec que sí que hauríem de prioritzar alguns col·lectius: els joves, per exemple; les treballadores de les cures, algun col·lectiu vulnerable. Jo crec que això sí que ho hauríem de fer, i crec que això hauria de ser possible.

La reagrupació familiar. En la instrucció que hem fet, no traiem la limitació de metres. Em demanaven concreció, si estava fet: sí, està fet –està fet–, està aprovat, des de fa uns mesos que es fa així. Hi posem, però, que l'ajuntament ha d'estar d'acord –perquè, de fet, l'informe és municipal– que es garanteixen les condicions d'habitabilitat. És cert que això dona un marge de discreció –és cert–, però també entenem que forma part d'una competència municipal garantir, doncs, la situació en cada municipi. I crec que tots els ajuntaments que conec..., així com amb l'empadronament soc més crític, en aquesta matèria tots crec que prioritzen el benestar de la família i el fet de que a la família estiguin treballant plegats.

Em sap molt de greu, però la presidenta m'està pressionant aquí, indirectament, i voldria contestar-los a tots. En tot cas, dir-los: u, que el nostre telèfon sempre està a la seva disposició, que estem amb voluntat de diàleg amb tots vostès.

La senyora Driouech ens demanava que treballéssim per visibilitzar les treballadores de les cures. Li deia això, que en aquest document tenim trenta-sis punts acordats amb elles; no només amb la plataforma El Racisme ens Tanca, sinó amb les entitats de la comissió amb què estem treballant, que són totes les que hem detectat més importants. I si vostès coneixen alguna entitat que no l'hem tingut en compte, amb molt de gust la tindrem en compte. Estic parlant de Mujeres Pa'lante; estic parlant de Mujeres Migrants Diversas, etcètera, eh?; estic parlant de Sindillar i unes quantes més, eh?, però disculpin que no els les digui totes, d'acord?

Introduir la perspectiva intercultural en la violència masclista, que és una altra demanda que em feia la diputada Driouech, ho estem fent amb la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere. I una petició de la plataforma El Racisme ens Tanca és que aquestes polítiques siguin dissenyades conjuntament amb dones migrades, que hi hagi no només en l'objecte de la política, sinó en la construcció de la política, la presència de dones migrades. Jo crec que aquest és un criteri compartit per nosaltres i per la Plataforma Unitària contra les Violències de Gènere, i, per tant, així serà. Treballem amb elles i algunes entitats més, a través de la convocatòria de subvencions. Ho fem des de l'any passat.

Em demanen: «Això està fet, acabat o executat?» Ostres, m'agradaria molt dir que la política contra les violències masclistes està executada. No, no, aquí tindrem feina per sempre. Hi treballem. Aquest projecte està implementat des de l'any passat. Per tant, l'any passat va ser el primer que vam començar a treballar-hi. Seguirem treballant-hi i, si és possible, mirarem de créixer més.

Li agraeixo molt a la diputada Laouaji que ens hagi introduït el tema de les identifications policials. És un tema que hem parlat amb el Departament d'Interior; preocupa, i preocupa molt. Crec que el coneixement que vostè té i que el Centre UNESCO de Catalunya té ens poden ser de molta utilitat.

També comparteixo amb vostè la necessitat de que la perspectiva intercultural s'introdueixi a totes les polítiques. De fet, és el que volem fer amb el Pacte nacional per a la interculturalitat. El que volem és que concretem, a cadascuna de les polítiques, què fa per la igualtat o per la no discriminació en raó d'origen; què fa per la interacció, perquè les persones visquem juntes i ens trobem, i què fa per valorar i conèixer la diversitat, que són els tres ítems principals de la interculturalitat, no? I, per tant, això és el que serà el Pacte nacional per a la interculturalitat: una pregunta a tots els agents cívics d'aquest país –partits polítics i Parlament inclosos–..., que es facin aquestes preguntes, no?: «Escolti, què fem per la igualtat? Què fem per la interacció? Què fem per conèixer i reconèixer la diversitat?» Si ens fem aquestes tres preguntes o aquests tres paquets de preguntes –perquè dintre hi han moltes preguntes– en tots els àmbits de la societat, generarem una societat de la que tothom se'n senti membre.

I, disculpin, m'agradaria molt respondre'ls a tots, però el temps és el que és.

La presidenta

Moltes gràcies, secretari. Atès que els grups li han formulat moltes preguntes, la presidència d'aquesta Mesa li ha deixat una mica més de temps per poder-se esplaïar en la seva intervenció.

No sé si algun grup parlamentari té alguna observació a fer-li al secretari. Veig que... (*Pausa.*) Sí? Diputada Susanna?

Susanna Segovia Sánchez

Moltes gràcies. No, bàsicament agrair, una vegada més, la informació que s'ha facilitat en aquesta compareixença. Com jo demanava, el tema del nivell de compliment..., no sé si hi podríem avançar –tenim el document– concretant aquests nivells de compliment i amb una calendarització. Ens interessaria molt, com a grup –i entenc que a la resta de grups també–, poder fer un seguiment més de prop del nivell de compliment i de com estan anant aquestes converses amb les companyes de la plataforma –que, per cert, estan aquí presents. I ens interessaria molt també poder saber en algun moment –i, en aquest sentit, avancem que sollicitarem també la compareixença de les companyes de la plataforma, si elles ho veuen bé, per poder explicar una mica com estan treballant i ho estan veient–..., però sí que ens aniria bé poder tenir realment aquest nivell de compliment i aquesta calendarització, perquè..., bé, el company del grup de la CUP també ho deia, que hi ha una barreja entre desitjos i bona voluntat.

Només volia remarcar dues coses. No és un tema de competitivitat entre administracions, és un tema de complementaritat i de que faci la feina a qui li toca fer-la. I en algunes coses creiem que la Generalitat, per diverses raons –el 155 és, evidentment, una d'elles, però no només–..., anem tard, anem una mica tard, i, llavors, cal accelerar algunes coses.

I també tornar a insistir –vostè mateix ho ha dit– en el tema de que hi havia el Govern del PP, que en el seu moment va ser una de les coses que van frenar, des de l'aplicació del 155, algunes de les mesures que no veien clares des del que és el projecte polític, l'enfocament polític que té el Partit Popular sobre aquests temes..., demanar que es posi com a prioritat a les reunions amb el Govern de l'Estat aquest tema i tots els temes relacionats amb la regularització, la Llei d'estrangeria i altres, per tal que es vegi que des de la Generalitat de Catalunya hi ha un compromís ferm per avançar en això.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada Segovia. El secretari, si vol... (*Veus de fons.*) Ah, un moment, que el diputat Vidal Aragonés també demana la paraula. Un minut.

Vidal Aragonés Chicharro

Serà un minut, a més, perquè està el representant del Partit Popular i, per tant, complirem allò que diu el Reglament. *(Rialles.)*

Primer de tot, perquè quedi clar, nosaltres som una organització política que no distingeix per motius d'origen, de llengua, ni tan sols d'on es pugui sentir cadascú. Per si algú en tenia dubtes, ens és igual d'on es pugui sentir. No ho deia pel senyor secretari, sinó perquè quedés clar en relació amb el nostre discurs.

Sí que volem aclarir les dades que ens dona el secretari i fins i tot la seva compareixença, però segurament –i ho deuen compartir la resta de grups– hagués estat tan interessant o més que una de les representants –en aquest cas, la senyora Norma Falconi, que avui la tenim com a convidada– hagués pogut fer també la compareixença, perquè segurament ens hauria traslladat altres qüestions de tant interès o més.

Sobre la qüestió que plantejaven, nosaltres podem entendre que vostès no vulguin anar a una discussió amb els ens locals o, més ben dit, amb els responsables dels ens locals, però que ho entenguem no significa que ho compartim. Volem recordar situacions com la de fa vuit anys a Vic, on, de sobte, es van generar nous requisits per a l'empadronament –nos, i, per tant, il·legals–, i allà hauria d'haver-hi hagut responsabilitats penals i ningú va respondre. I ara tindrem un context polític, per desgràcia, on hi haurà una disputa pel vot de l'extrema dreta –no únicament pel de la dreta, sinó pel de l'extrema dreta–, i es jugarà amb això. Estem a mesos de les eleccions municipals, i evidentment el que volem és que hi hagi respostes per a aquells i aquelles que juguen amb la dignitat de les persones per arrebregar quatre vots.

I abans parlàvem de la presència de la senyora Falconi, i també ens hagués agradat fins i tot tenir resposta..., les persones que estan físicament a la tancada i que han demanat tota una sèrie d'alternatives, fins i tot per a les mateixes persones, si han tingut resposta o no han tingut resposta de les administracions. Parlem de l'Ajuntament de Barcelona o parlem de la Generalitat de Catalunya, però podríem també parlar de com se'ls va fer fora de l'Hospitalet fa ara unes setmanes, si no em fallen les dades.

I la darrera qüestió: mirin, de vegades, a nosaltres ens acusen de no ser realistes. El tema de les quaranta hores de les que estem parlant, contracte d'un any i quaranta hores, és no ser realista, sincerament. Però els direm una altra cosa –i tant de bo puguem anar a discutir això–: el requisit de les quaranta hores és una discriminació indirecta per qüestió de gènere. Perquè, evidentment, hi ha un 25 per cent de les dones de la societat que tenen un contracte a temps parcial per un 5 per cent dels homes. I, per tant, la mesura, com a tal, fins i tot és una discriminació indirecta per qüestió de gènere, pel fet de ser dona. I tant de bo en un camí que sigui igual per a tothom, en un altre camí, el reconeixement de la discriminació indirecta es pugui resoldre.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. La diputada Saloua Laouaji també demana la paraula. Endavant.

Saloua Laouaji Faridi

Hola. Gràcies, presidenta. Només m'agradaria aclarir, a nivell del treball que s'està fent, si es fa només amb la plataforma o si, diguem-ne, hi ha més entitats. I, en cas que només hi hagi la plataforma, per què no hi ha les altres entitats: si és per falta d'implicació, si és una decisió de la mateixa plataforma... Perquè és un tema que engloba un munt d'entitats que hi estan implicades, que estan treballant el tema, i no sé si això s'està treballant des de la perspectiva de coordinació o si només la plataforma ha volgut en aquest moment agafar el lideratge del tema.

L'altra cosa està lligada al tema del Pla Catalunya-Marroc. M'imagino que esteu, en aquest moment, en el moment de la renovació, potser, del pla. A mi l'única cosa que m'agradaria sobre aquest punt..., com hi ha una situació molt delicada al Marroc amb relació també al tema dels drets humans, que s'està suspenent també la signa-

tura en el tema dels rifenys, els joves estudiants que estan venint com a refugiats del Rif..., en aquest context, si s'està tenint en compte l'especificitat d'aquesta situació o no, si entra dintre del marc del vostre interès o no.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. (*Veus de fons.*) Sí, la diputada Noemí de la Calle.

Noemí de la Calle Sifré

Sí. Nada más quería resaltar el marco este mental que tenemos, que a mí me sorprende, ¿no?, de «els nostres», «els seus» –els nostres, els seus. Para nosotros Cataluña somos todos, o sea, todos los catalanes. O sea, todos los idiomas son nuestros.

Luego, también me ha sorprendido que lo que le molestase de un caso de discriminación concreta fuese el tema del castellano. Era una discriminación, estábamos denunciando lo que estaba pasando, y lo que esperamos es que haya..., más que juzgar por qué se ha elegido un caso u otro, pues que, por parte del secretario de Igualdad, se tome note y se procure que este caso u otro tipo de discriminaciones no ocurran, porque es un informe de arraigo, esta persona estaba totalmente arraigada. Nosotros no hemos puesto nunca en duda que fuese por un tema u otro. Simplemente estábamos diciendo que esta persona estaba totalmente arraigada, no había motivo para denegarle un informe de arraigo. Probablemente si se hubiera, pues, eso, cumplido otro tipo de..., hubiéramos observado cualquier otro tipo de discriminación.

Entonces, claro, lo que nos sorprende es eso, ¿no?, defender que si el castellano, el catalán... En este caso estábamos hablando de un informe que, a nuestro parecer, no se había..., estaba indebidamente justificada, esta denegación. Y lo que pretendemos o lo que esperamos del secretario general de Igualdad es que tome nota y que nos asegure que este tipo de cosas no vuelvan a ocurrir, en vez de justificarlas. Pero, bueno, ese es el problema que tenemos aquí, ¿no?, que para algunos son «ellos» y «nosotros», y para otros, pues, Cataluña somos todos.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del secretari per acabar d'intervindre sobre els dubtes o preguntes que li acaben de formular els diputats. Té cinc minuts.

El secretari d'Igualtat, Migracions i Ciutadania

Començo pel final, eh? L'«ells», «nosaltres» era purament administratiu: el procediment per fer l'informe d'arrelament social en la part que intervenim nosaltres. I quan dic «nosaltres» la incloc a vostè, eh?, Govern de Catalunya, Generalitat, d'acord? –les institucions, la institució de la Generalitat de Catalunya–, i quan deia «ells» em referia al procediment estatal per al tema de la nacionalitat.

Perquè vostè m'ha plantejat una «possible» discriminació en l'àmbit lingüístic, i jo li he assenyalat que hi ha un altre lloc on no és «possible»: és evident, segura i legislada, des del meu punt de vista. És a dir, jo crec que el que hem de demanar a les persones... Demanar un esforç d'aprenentatge lingüístic jo ho comparteixo, em sembla bé, tant per al català com per al castellà; jo això ho trobo bé. Ficar un llistó..., home, doncs, has de tenir en compte la història de cadascú; no és el mateix haver anat a escola que no haver-hi anat.

Que costi 311 euros per a moltes persones vol dir que ni s'ho plantegen. Diuen: «Per què m'he de plantejar una cosa que val 311 euros, que són molts diners per a mi, quan tinc molt poques possibilitats d'aprovar?» Que sigui gratuït és diferent. Que sigui de gestió pública o de gestió privada és diferent. Que estigui a tots els municipis o que només estigui allà on l'acadèmia ha guanyat el concurs és molt diferent. I això sí que em sembla un cas greu de discriminació. Com que vostè ha posat aquest cas, sens dubte si presenta un recurs l'estudiarem, i si no és adequat, doncs, corregirem.

No hi ha cap problema, de fet. La majoria s'aproven, i en alguns recursos és el funcionament administratiu normal i corrent.

Jo crec que Catalunya és molt sensible amb el fet amazic i amb el fet dels rifenys. No sé si sempre ho som prou a tot arreu, però crec que ho som. De fet –és una anècdota, però molt significativa–, el primer diccionari de la llengua amaziga que es fa normativitzant la llengua, utilitzant els set grans dialectes de la llengua amaziga, és el *Diccionari amazic-català, català-amazic*, que és una cosa de la qual els catalans hem d'estar molt orgullosos, realment, eh? Jo crec que aquesta diversitat s'ha de tenir en compte en tots els àmbits.

Per què amb aquesta entitat ens hi hem reunit i per què no amb altres? No, no, cada dia ens reunim amb moltes entitats i tenim molts plans de treball, per fer coses conjuntament amb moltes entitats. Jo he vingut a parlar d'aquesta entitat, que és el que vostès m'han demanat. Vostès m'han dit: «Comparegui aquí per explicar-nos què està fent amb la plataforma El Racisme ens Tanca.»

Ara, dit això, també he de dir que jo crec que les demandes que plantegen tenen una gran representativitat pels temes que tracten, que crec que ocupen i preocupen a moltes persones. I, respecte a la representativitat de les entitats, jo no soc ningú per fer cap judici ni cap valoració, perquè no em correspon. Jo he de respectar les entitats i rebre-les totes. I les rebo a totes, les rebem a totes; vull dir, no en trobaran cap que els pugui dir que no els hem rebut. Rebem a tothom sempre i ho seguirem fent, és la nostra política i estem contents de fer-ho.

M'han dit... Ah, això, el tema de l'u, dos, tres. D'acord. Miri, nosaltres els hem donat el text que tenim bastant acordat, gairebé el cent per cent acordat. Com que els volíem donar un text, encara que no sigui el cent... A mi em sembla..., la Norma em corregirà, però em sembla que potser hi ha un punt o dos d'aquest document que no tenim acordats. No tenim acordada la valoració. Tenim feta una valoració interna nostra de com està cada punt: si està en punt zero, u, dos, tres. Quan tinguem acordada aquesta valoració, doncs, els l'enviarem. No hi tenim cap mena d'inconvenient, només faltaria, eh?

Vull dir que el 155 no és una queixa política retòrica; en aquest cas, és un fet concret. Els expedients administratius, tots... Els que en tenien i no hi posaven cap pega, s'endarrerien entre tres i sis mesos. Bé, de fet, sis mesos; teòricament tres, pel procediment establert, però jo a la pràctica no n'he vist cap, de tres mesos, tots els he vist de sis mesos. I els que no en tenien, doncs, es van acabar, es van aturar. I no hi ha més, eh?

En les relacions de l'Estat hem de plantejar aquestes reivindicacions? Ho fem i ho seguirem fent, però vostès, almenys aquells que tenen..., bé, vostès, des d'aquest Parlament, que pot enviar propostes al Congrés, o des dels grups polítics als quals pertanyen, que poden portar propostes al Congrés, crec que seria bo... Crec que seria bo –i aquí llanço una opinió política– que tots els grups catalans o grups amb diputats catalans consensuéssim una posició comuna respecte a l'accés a la nacionalitat. La nostra la coneixen, tots vostès: és la que hi havia en la Llei de transitorietat.

Ja sé que a alguns no els agradava la Llei de transitorietat per altres motius, però el que deia sobre la nacionalitat podria ser un punt de consens. Perquè deia una cosa que és el que passa a tots els països del nostre entorn, que és l'accés a la nacionalitat per residència –no preguntant qui és l'Alejandro Sanz, eh?– i a partir dels cinc anys. Jo crec que això és un punt de consens, i ho tenen França, Estats Units, Canadà... Per què no? Catalunya ho va proposar. Aquest Parlament ho va proposar en la Llei de transitorietat.

Però ara abstreguin-se de tot el que va al voltant de la Llei de transitorietat i mireu aquest debat d'accés a la ciutadania. Pot ser un punt de consens de les forces catalanes? Seria maco que les forces catalanes, o les forces d'àmbit estatal amb presència a Catalunya també, juntes, féssim aquesta proposta al Congrés dels Diputats? Jo crec que a les persones migrades de Catalunya, si veiessin aquesta actitud dels

seus representants, els seria un motiu d'orgull i un motiu de sentir-se representats i de sentir-se escoltats. Crec que ho hauríem de fer, sincerament. De fet, el Pacte nacional per a la immigració ho deia, i en algun moment es va portar al Congrés dels Diputats i vam perdre. Però, bé, que perdís a la primera no vol dir que no puguis guanyar a la segona i a la tercera.

M'ha agradat molt que mencionés Vic. A Vic fa vuit anys vàrem obrir un conflicte, evidentment, amb una ordenança municipal que limitava drets socials en funció de coses amb què no es poden limitar drets socials, perquè els drets socials són drets objectius i que estan regulats per altres paràmetres. I com que vàrem guanyar i vam canviar el criteri de l'Ajuntament de Vic, no van haver-hi conseqüències jurídiques. Però que va haver-hi un enfrontament obert, un diàleg obert, va ser claríssim: ells van acabar modificant l'ordenança, eh?

I ja està. Crec que ja els ho he contestat o tot o gairebé tot, eh? (*Pausa.*) Sí, jo crec que sí.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies al secretari i al seu adjunt, que avui ens han acompanyat en aquesta compareixença. Moltes gràcies a tots els grups.

Ara aturem un minut la comissió per acomiadar el secretari i reprendrem el debat i votació de les propostes de resolució.

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i tretze minuts i es reprèn a la una i un minut.

La presidenta

Continuem amb la sessió de la comissió.

Proposta de resolució sobre l'increment de places públiques de centre de dia a Roda de Berà

250-00149/12

Ara és el torn del punt número 2 de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució sobre l'increment de places públiques de centre de dia a Roda de Berà, presentada pel Subgrup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per tant, té la paraula, per defensar i presentar la proposta de resolució, el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Suposo que per incompareixença de la CUP també em correspondrà el seu temps (*rialles*)..., cosa que no faré, però com a mínim deixar-ne constància a efectes d'acta.

Aquesta proposta de resolució aborda un dels problemes que es pateix jo diria de forma generalitzada a Catalunya, però fa especial incidència a Tarragona, i concretament, dintre de Tarragona, a Roda de Berà. La manca de finançament públic de places de centre de dia és una problemàtica bastant generalitzada. S'aborda en funció dels recursos que s'hi destinen, però habitualment són molt minsos. Durant l'exercici 2017, a Tarragona, doncs, es va poder incrementar en deu places el finançament públic de places de centre de dia, i van anar a parar totes a la Conca de Barberà, segurament per necessitats específiques.

El cas de Roda de Berà el posem en evidència perquè també hi ha hagut una mobilització ciutadana de reivindicació d'incrementar l'oferta de places amb finançament públic. Hi han tres centres de dia en el municipi de Roda de Berà, no places suficients finançades de forma pública.

I, per tant, el que volem posar en evidència en aquesta proposta de resolució i el que volem demanar és que es faci un esforç concret en el municipi de Roda de Berà per tal d'incrementar el finançament públic de places de centre de dia.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Atès que hi ha esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Coincidim en l'anàlisi que ha fet el diputat Santi Rodríguez sobre la situació. Efectivament, la manca de places de centre de dia i de residències és comuna arreu de Catalunya, però especialment al Tarragonès.

Roda de Berà és un exemple del que succeeix a altres comarques de Tarragona i a altres municipis que tenen una distribució desigual des del punt de vista de les places residencials i les places de centre de dia, moltes vegades sense explicació, amb una programació per part del Govern que no es compleix i que no es correspon, sovint, amb les necessitats, entre altres coses perquè aquesta programació ni tan sols s'actualitza. I això és el que passa al final a municipis com Roda de Berà, on hi ha hagut una mobilització i on, tot i disposar de tres centres de dia i alguns centres de residència, les places que es donen no són suficients.

Nosaltres hem presentat una esmena per especificar encara més què és el que volem i on volem que vagin a parar aquestes places, no? D'aquests tres centres de dia, dos tenen places públiques o places concertades. Hi ha un tercer centre de dia, que és un equipament municipal –propietat de l'ajuntament amb una gestió indirecta–, just en el centre de la ciutat, que, a més a més, es compon d'un lloc, un bar, diguem-ne, on va la gent gran –és un equipament, diguem-ne, per a la gent gran en general–, que a la part de dalt té unes instal·lacions que són centre de dia.

I justament és en aquest equipament que té més centralitat, que té més ús des del punt de vista social, i també atesa la necessitat..., creiem que aquí la Generalitat hauria de poder concertar o fer públiques places per tal que la gent de Roda de Berà i de municipis del voltant poguessin gaudir d'aquest centre.

I en aquest sentit és en el que nosaltres fem aquesta esmena, que el que diu és «prioritzar aquells centres de dia de titularitat pública sense cap plaça concertada o pública», justament per afavorir l'atenció a les persones grans.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el diputat Martín Pachamé.

Martín Pachamé Barrera

Sí; gràcies, senyora presidenta. Molt bé. Els majors de seixanta-cinc anys són actualment un col·lectiu al voltant d'1.400.000 persones aquí a Catalunya. Representen aproximadament un 18 per cent de la població total. Segons un informe de la Fundació Pere Tarrés, aquest grup de població representarà el 2030 prop d'un 25 per cent de la població total de Catalunya.

L'Institut Nacional d'Estadística fa unes projeccions molt similars arreu d'Espanya, eh?, i apunta que el percentatge de la població espanyola de més de seixanta-cinc anys el 2033 serà també del 25,2 per cent. A més, l'Institut Nacional d'Estadística apunta que la taxa de dependència –és a dir, el quocient entre la població menor de setze i major de seixanta-quatre i la població entre setze i seixanta-quatre anys– passaria de l'actual 54,2 per cent a un 61,2 per cent el 2033.

Com podem veure, doncs, estem davant d'un repte de present i de futur. És una obligació que no podem detreure: proporcionar a un cada vegada més nombros nombre de persones una vida digna precisament en el moment en el que més ho necessiten.

Aquestes dades innegables, a més a més, venen agreujades per les polítiques de retallades que la Generalitat, en aquest àmbit i en d'altres, practica des de ja fa molt temps. La recuperació econòmica no ha estat per a tothom igual, i les preferències de

la Generalitat, com és ben conegut, han estat dirigides preferentment a fer estructures de país, en lloc de tenir cura dels seus ciutadans, sobretot dels més febles.

El Grup de Ciutadans volia proposar precisament la creació d'una comissió d'estudi de les polítiques per a la millora de la qualitat de vida de la gent gran. En aquest sentit, volem aprofitar per donar un toc d'atenció a tots els grups d'aquesta sala. Ben aviat, a no més de deu o quinze anys vista, aquest problema serà d'una dimensió molt més considerable que en l'actualitat. En un futur no gaire llunyà podríem veure la formació d'una tempesta perfecta: l'arribada a l'edat de jubilació dels membres de la generació del *baby boom* espanyol, que suposarà un increment de la demanda d'aquestes places; la sostenibilitat de les pensions –un altre dels grans temes que sí o sí s'hauran de tractar i en què demanem la presència de la Generalitat en fòrums multilaterals amb el Govern espanyol i amb la resta de les comunitats autònomes–, i una reducció progressiva del teixit familiar, que ara per ara suporta gran part del pes de l'atenció a la gent gran al reduir-se el nombre de fills i, per tant, augmentar la càrrega que haurà de suportar cadascun d'aquests. Haurem d'afrontar, tard o d'hora, l'adopció de mesures com la que s'ha portat avui en aquesta comissió i d'altres de molt més ambicioses.

En el cas que ens ocupa, hem de dir que Roda de Berà és un municipi que Ciutadans ha visitat en diverses ocasions, i, per tant, coneixem de prop la seva problemàtica. Roda de Berà és un municipi del Tarragonès que té 9.064 persones, de les que 6.354 són població resident i 1.333 són majors de seixanta-cinc anys –és a dir, el 21 per cent de la població total. Nosaltres pensem que són necessàries polítiques reals que facin front als problemes reals de les persones. No cal inventar-se problemes. No necessitem un McGuffin, com a les pel·lícules del Hitchcock. No necessitem recórrer constantment a donar la culpa a Madrid, a Brusselles o al rei. És la nostra responsabilitat i l'hem d'acceptar, sense retrets.

Per fer front a les necessitats d'aquestes persones, per tant, la població compta solament amb un centre de dia de titularitat pública, i tal com recull la proposta de resolució presentada, a la que nosaltres donem el nostre suport, creiem també necessari l'increment de les places amb finançament públic en aquesta localitat.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Muchas gracias, presidenta. El Grupo Parlamentario del PP tiene mucha razón en la propuesta que ha presentado: faltan plazas en las residencias y centros de día de Cataluña, tal como han dicho todos los compañeros, y más en la provincia de Tarragona, que, como siempre, es una de las grandes olvidadas. Una situación, pues, que se ha visto incrementada por las políticas de recortes en los últimos años, que la han mantenido congelada.

Sin embargo, a nosotros nos resulta irónico que quien venga a denunciar estas políticas de recortes neoliberales y sus efectos sobre los servicios públicos que la gente necesita sea el Partido Popular. Les recuerdo, señores del Partido Popular, que ha sido el gobierno del PP, el de Mariano Rajoy, el que dejó de dotar económicamente la Ley de dependencia.

No obstante, esta resolución ha surgido –y eso sí que es verdad y lo conozco bien, y además yo la he firmado también, porque soy de Tarragona–, pues, eso, de una demanda ciudadana de Roda de Berà. Nosotros no nos opondremos, y por supuesto la votaremos a favor.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Té la paraula la diputada Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltes gràcies, presidenta. Bé, nosaltres, com a Grup Republicà, doncs, considerem que els dos centres de dia per a gent gran existents a Roda de Berà reben finançament públic: el centre de dia de l'Ajuntament de Roda de Berà, acreditat amb vint places, de les quals divuit reben finançament públic per a beneficiaris de prestació econòmica vinculats a finals del 2017, i el Servei d'Acolliment Diürn Bará Bahía, amb cinc places, totes elles finançades públicament, en règim de col·laboració.

Per programació territorial dels serveis especialitzats, la prioritat a nivell de comarca del Tarragonès no és alta. A data d'avui no consta cap persona apuntada en llistat d'accés als centres d'aquest municipi. Per tant, l'increment de places no estaria, en principi, justificat abans que a altres territoris on el nombre de recursos existents amb relació a la demanda ha estat més descompensat, i no contribuiria a millorar l'equitat de l'atenció de les persones arreu del país. Per aquest motiu, nosaltres hi votarem en contra.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari Junts per Catalunya. Té la paraula el diputat Lluís Font.

Lluís Font i Espinós

Moltes gràcies, presidenta. Ens adherim a la reflexió que ha fet la diputada del Grup Republicà, i, per tant, hi votarem en contra, però sí que m'agradaria afegir-hi dos elements.

El primer: a vegades tinc la sensació que convertim el que és un gran actiu de país i de societat, que és l'envelliment de la població, en un problema. D'una banda, diem que són importants la ciència i la tecnologia per garantir, doncs, que els nostres ancians, la gent de la tercera edat, visquin molts anys, i, per tant, això és un do i ho hem aconseguit. I, d'altra banda, ens lamentem de les dificultats de tot ordre de les despeses que això suposa. Jo crec que, com a societat occidental –i el diputat Martí també abans ho deia, i m'ha agradat la seva reflexió–, aquí tenim un tema que no resoldrem en aquesta comissió, però que sí que n'hem de parlar.

Per posar-ne un exemple: al Japó es venen més bolquers per a gent gran que per a nadons, i aquesta és la tendència cap a la qual avancem. Llavors, jo crec que haurem d'afrontar aquesta qüestió. I per gestionar-ho bé caldrà conciliar, doncs, el paper de l'Estat, de l'Administració pública com a locomotora, amb el tercer sector, la iniciativa privada. Perquè em sembla que, si no ho gestionem bé, una cosa que seria una gran virtut col·lectiva, una gran demanda... Ho dic perquè biogràficament a mi em toca aproximar-m'hi, i estic ja a les portes d'aquesta situació, i crec que una cosa que és essencialment positiva, si no la gestionem bé, pot acabar sent una cosa negativa.

Ara, també és cert que, llavors, la planificació pública ha de tenir molt en compte les demandes i no fer una mena de *totum revolutum*, sinó adaptar-se a la particularitat, a la idiosincràsia i a la situació de cada lloc.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del grup proponent de la proposta de resolució per a posicionar-se sobre les esmenes presentades. Té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, presidenta. Precisament aquesta proposta de resolució el que pretén és donar una resposta, sí, en aquest cas puntual, davant d'un problema puntual, a la tendència, doncs, que s'ha comentat, d'increment de l'esperança de vida, i, per tant, in-

crement de gent gran, i, per tant, increment de necessitats d'aquest col·lectiu de gent gran, per un costat.

Per un altre costat, home, recomanar-li a la senyora Yolanda López que no es cregui tot allò que diuen els independentistes, com per exemple la reducció el finançament de la Llei de la dependència. La convido a revisar els informes del Tribunal de Cuentas, on s'analitza el finançament de la Llei de dependència per part de l'Estat a les comunitats autònomes, i hi veurà precisament com amb Catalunya s'ha complert. És cert, no hi ha una única via de finançament, n'hi han dues, i històricament els independentistes han ignorat una de les vies de finançament. Però si les sumem les dues, es compleix amb el 50 per cent.

Amb relació a l'esmena presentada pel Grup Socialistes, anunciar que l'acceptem, i, per tant, la incorporem al text de la proposta de resolució.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat.

Ara passarem a la votació de la proposta de resolució, que quedarà redactada amb l'esmena acceptada, presentada pel Partit dels Socialistes i Units per Avançar.

Per tant, passem a la votació.

Vots a favor?

Deu vots a favor, dels grups parlamentaris de Ciutadans, Socialistes i Units per Avançar, Catalunya en Comú Podem i Partit Popular.

Vots en contra?

Deu vots en contra, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i del Grup Republicà.

Com que hi ha hagut un empat a la votació, es decidirà la votació per vot ponderat. Per tant, aquesta proposta de resolució queda rebutjada.

Passem al següent punt de l'ordre del dia... (*Veus de fons.*) Sí. Sí, senyor Pachamé.

Martín Pachamé Barrera

Sí, gràcies. Una inclusió en el daixò, per dir el següent: aquest secretari considera que el resultat de la votació que acaba de proclamar la presidenta de la comissió és erroni, ja que implícitament ha computat com a vàlids els sis vots que correspondrien als diputats suspesos per imperatiu legal i en virtut de l'acte del Tribunal Suprem del 9 de juliol de 2018.

Per tant, considero que la correcta aplicació del criteri de ponderació que estableix l'article 102.2 del Reglament del Parlament no pot considerar que els grups de Junts per Catalunya –JxCat– i Republicà disposin en el Ple dels vots dels diputats suspesos en les seves funcions per imperatiu legal, i és arbitrari i injust l'acord de la Mesa del Parlament en sentit contrari.

En conseqüència, sol·licito que quedi constància en el diari de sessions d'aquesta expressa oposició i impugnació de la decisió per la presidència d'aquesta comissió de computar vots no disponibles en el Ple i a efectes de l'eventual tutela del dret fonamental en la representació política en condicions d'igualtat, que s'està veient pertorbat per la decisió d'aquesta presidència, i també realitzo la reserva de les accions de tutela que siguin necessàries.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, secretari. Quedaran apuntats els comentaris que ha fet al respecte.

Dir que la presidència d'aquesta comissió decideix amb vot ponderat, tal com va acordar la Mesa en el seu moment, ja que el vot ponderat s'ha de calcular en base als escons obtinguts a les eleccions i no per les majories circumstancials que hi puguin haver en cada moment.

Passem al següent punt... (*Raúl Moreno Montaña demana per parlar.*) Sí, diputat Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Sí, presidenta. En la mateixa línia que argumentava el diputat de Ciudadanos, nosaltres el que també volem manifestar és el nostre dubte en aquesta decisió de donar per rebutjada aquesta proposta de resolució, atesos els debats que s'han portat a la Mesa del Parlament.

I, per tant, nosaltres demanem que quedi constància en l'acta de que no compartim el criteri d'aquesta Mesa d'aquesta comissió, i ens agradaria tornar a traslladar aquest tema i aquesta situació a la Mesa del Parlament.

Gràcies.

La presidenta

Molt bé, diputat. En quedarà constància, doncs, a l'acta d'aquesta comissió. I, com ja he exposat, aquesta proposta de resolució queda rebutjada pel vot ponderat.

Proposta de resolució sobre la Xarxa d'Impulsors de la Garantia Juvenil

250-00153/12

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre la Xarxa d'Impulsors de la Garantia Juvenil, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Com vostès saben, el programa de Garantia Juvenil és un projecte cofinançat entre la Unió Europea i la Generalitat de Catalunya que el que vol és intentar que aquells joves que ni treballen ni estudien, doncs, tinguin una via que fomenti la seva ocupació, la seva educació contínua i les pràctiques laborals amb l'objectiu, principalment, de reduir l'atur juvenil –que a Catalunya és molt i molt important– i augmentar la seva ocupabilitat amb altres formes de contacte directe amb l'empresa via pràctiques o via educació continuada, no?

A Catalunya aquest programa el desplega el SOC, el Servei d'Ocupació de Catalunya, que va aprovar una sèrie de subvencions ja en el seu dia, l'any 2015, per posar en marxa la Xarxa d'Impulsors del programa de la Garantia Juvenil, que és un col·lectiu de persones que són les que impulsen que aquest programa arribi als diferents joves de tot Catalunya i també que s'implementi en tot el territori.

L'any 2015, com deia, aquest equip tècnic el que feia era adreçar-se als joves majors de setze anys i menors de trenta anys i els explicaven quina era la cartera de serveis que els oferia el mateix programa de Garantia Juvenil. L'any 2017 aquesta subvenció es va fer per últim cop, ja que va finalitzar el dia 30 de juny. No en vam saber res més; per tant, l'any 2017 no es va tornar un altre cop a posar en marxa.

I aquest 2018 encara no sabem si hi haurà subvenció, fins i tot no sabem... Ens han dit que volen buscar altres fórmules per tal d'implementar aquestes figures, però a dia d'avui no tenim més informació sobre quines seran aquestes polítiques d'implementació directa, no s'han especificat enlloc. I, per tant, ens trobem en una situació que posa en perill un programa que beneficia molts joves de Catalunya i que permet aquesta ocupabilitat que necessiten.

Nosaltres el que demanem en aquesta proposta de resolució és prorrogar, a través del SOC i a través de la Direcció General de Joventut, la Xarxa d'Impulsors del programa de la Garantia Juvenil a Catalunya, perquè ens sembla que és la millor manera de poder portar-lo a terme amb unes certes garanties, o bé incorporar una figura similar a aquelles mateixes entitats on estaven aquests impulsors durant el programa de Garantia Juvenil que hauria de concloure l'any 2020.

En segon lloc, destinar els recursos suficients a les polítiques d'intervenció directa sobre les persones joves.

I, finalment, garantir la màxima coordinació i la col·laboració entre el Servei d'Ocupació de Catalunya i la Direcció General de Joventut en totes les mesures i els programes que s'adrecin als joves.

S'han presentat dues esmenes, a les que després em referiré, però en principi nosaltres creiem que el Govern de la Generalitat el que no pot fer és tornar a repetir errors com va fer en el passat, que fins i tot van provocar el retorn d'algunes subvencions per no haver aplicat de manera correcta aquest programa de la Garantia Juvenil, i la descoordinació que hi ha hagut i la poca implementació des del punt de vista econòmic que va haver-hi des de l'any 2017.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Atès que hi ha esmenes presentades pels grups parlamentaris Republicà i Junts per Catalunya, ara és el seu torn. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada Rut Ribas.

Rut Ribas i Martí

Hola, bon dia. Gràcies, presidenta. Bé, el Grup Republicà, com a tal, a la proposta de resolució presentada, actualment no podem donar-hi suport, perquè a dia d'avui creiem que no té sentit i per uns motius que també el diputat ja hi ha fet referència.

Jo, en el seu moment, quan vaig rebre la proposta de resolució, ja em vaig posar en contacte també amb el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar per explicar-los, doncs, que hi haurien moviments respecte a la Xarxa d'Impulsors de la Garantia Juvenil.

El fet és que la Xarxa d'Impulsors, doncs, tenia una durada concreta, amb uns objectius concrets, que eren difusió i informar i assessorar, i actualment aquestes funcions ja les està duent a terme l'oficina de treball. A més a més, tenia una data de caducitat, que era fins al juny del 2018, i ara que ha arribat, doncs, és interessant crear aquesta figura amb una altra perspectiva.

I també hem de recordar que el passat 20 de juny ja se li va formular una pregunta oral en sessió de govern al conseller El Homrani i que ell ja va exposar, doncs, que aquesta nova figura seria la creació dels referents d'ocupació juvenil, amb uns objectius més ambiciosos, com la capillaritat al territori, i que altres organismes hi estiguessin implicats, més enllà de la Direcció General de la Joventut i el SOC, com són també el Departament d'Ensenyament i el Departament de Salut.

Sí que s'ha fet públic, perquè el passat 20 de setembre ja es van aprovar aquests criteris de la base del programa tècnic del referent d'ocupació de joventut. Per tant, sí que ja s'està efectuant i s'està introduint a tots els territoris, aquesta nova figura.

Sí que és cert, doncs, que la resta de punts de la PR són interessants i positius, com destinar els recursos i també la coordinació entre el SOC i la direcció general, perquè, a banda que ja s'està efectuant, és interessant que així es mantingui.

Per tant, a la proposta de resolució presentada com a tal d'entrada no hi podem donar suport, però no sé si s'acceptaran les esmenes referents a la figura del referent d'ocupació juvenil.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada Mònica Sales.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres, en la mateixa línia del que comentava ara la diputada del Grup Republicà, tampoc donaríem suport a la proposta de resolució tal com està fonamentada i tal com l'hem rebuda; a veure què es farà amb les esmenes.

Tal com comentava la diputada Ribas, aquesta durada i aquests objectius estan ja acabats, i, per tant, nosaltres no és que no donem suport al que la PR en el fons explica, de com donar suport a aquests joves, sinó que..., a més a més, també tenim clar com, des del departament, s'està impulsant tot aquest treball en xarxa per als joves i des de la transversalitat. També sabem que el conseller s'hi va referir en el moment en què se li va preguntar. I, per tant, també creiem que convé anomenar les coses pel seu nom i parlar correctament d'aquests referents d'ocupació juvenil, tal com hi feia referència la diputada Ribas.

Per tant, nosaltres, tal com està la proposta de resolució, tampoc hi donaríem suport; a veure quin és el plantejament amb relació a les esmenes.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí; gracias, presidenta. Para anunciar el apoyo del Grupo Parlamentario de Ciutadans a esta propuesta, que pretende la prórroga y el mantenimiento de la Xarxa d'Impulsors del programa de la Garantía Juvenil en los términos en los que ha venido haciéndolo desde el año 2015 y que finalizan el 30 de junio del 2018.

El *departament* ha decidido no renovar la contratación de varios impulsores comarcales de la Garantía Juvenil y que sean directamente las oficinas del Servei d'Ocupació de Catalunya las que pasen a realizar la tarea que hasta ahora venían realizando estos impulsores.

Pero entre los problemas estructurales del SOC, de falta de personal, añadidos y agravados por la gestión de la renta garantizada de ciudadanía, de la que se ha tenido que hacer cargo el SOC, que casi ha colapsado el SOC, no parece que esta sea la mejor solución para garantizar la incorporación al mercado de trabajo del colectivo de jóvenes inscritos en este programa de Garantía Juvenil.

Aparte de que es imposible que el SOC pueda dedicar la atención personalizada y cercana de formación y acompañamiento que dedican estos impulsores de la Garantía Juvenil, ya que el SOC no llega a todas las partes del *territori* con municipios más pequeños, y que esto permite, de alguna manera, un arraigo de estos jóvenes al territorio.

Por todo ello, este grupo parlamentario, como ya hemos anunciado, votará favorablemente a esta propuesta de resolución.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gracias, presidenta. Votaremos a favor de esta PR, aunque somos conscientes de que los sufrimientos que ha provocado el mercado de trabajo en la gente joven no se solucionan, pues, con un programa de Garantía Juvenil.

Además, como hemos podido ver, tres años después de que se pusiera en marcha el programa de Garantía Juvenil Bruselas alertó de las deficiencias que había tenido este en España, y a los que les llegaba, pues, no les resolvía prácticamente nada.

Sin embargo, sabemos que, por mínimas que sean las mejoras, son mejoras para nuestra gente joven. Por eso estamos a favor de que se intente realizar con las mejores condiciones y recursos posibles.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del grup proponent per a manifestar-se sobre les esmenes presentades. Té la paraula el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Bé, nosaltres, en el punt número 1 ja dèiem que volíem la pròrroga a través del Servei d'Ocupació de Catalunya, a través de la Xarxa d'Impulsors del programa de la Garantia Juvenil, o incorporar una figura similar a les mateixes entitats on estaven. Vostès ara ens proposen la figura del referent d'ocupació juvenil. Acceptem aquesta primera esmena com a possible.

El que no ens queda clar és si seran el mateix nombre de persones que formaven la Xarxa d'Impulsors, i no sabem si seran les mateixes entitats que eren, perquè expressem també la nostra preocupació perquè el SOC assumeixi aquesta primera part que abans feia la Xarxa d'Impulsors per la seva presència territorial i per la mateixa problemàtica del SOC, que va més enllà de la gestió d'un programa més o d'un programa menys.

Per tant, des del punt de vista de la primera esmena, nosaltres acceptaríem l'esmena tal com la presenten el Grup de Junts per Catalunya i el Grup Republicà.

Però la que no veiem amb bons ulls seria la segona esmena, perquè «seguir destinant els recursos necessaris des de la cartera de serveis amb dotació pressupostària de la Garantia Juvenil...» Ens sembla que esmenes del tipus «seguir destinant»..., ja s'entén, que en seguiran destinant, però nosaltres el que volem és incrementar els recursos, entre altres coses perquè hi pugui haver més gent que es pugui beneficiar d'aquests recursos, ja que es tracta, a més a més, d'un cofinançament entre la Unió Europea i el Govern de Catalunya. Per tant, no assumiríem la part de «seguir destinant», sinó d'incrementar una part voluntària per part del mateix Govern que més joves es puguin beneficiar d'aquest programa de Garantia Juvenil.

Per tant, sí a la primera esmena; no acceptaríem, per tant, la segona esmena.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Molt bé, diputat. Entenem, doncs, que accepten la primera esmena; la segona esmena, el punt número 2, la rebutgen, i el punt número 3 quedaria tal com estava redactat inicialment. *(Veus de fons.)* Sí, el Grup Republicà..., la diputada Ribas vol fer una apreciació. Trenta segons.

Rut Ribas i Martí

Sí. Diputat, però llavors al punt 2 igualment deixaria «Xarxa d'Impulsors»?

Raúl Moreno Montaña

Si no hi ha modificació...

La presidenta

Sí, quedarà tal com estava redactada inicialment la proposta de resolució. Tal com ha dit el diputat, no acceptaven l'esmena. Per tant, el redactat inicial de la proposta de resolució és el que es votarà.

No sé si els grups volen demanar votació separada dels punts. *(Pausa.)* Sí, diputada, quin...?

Rut Ribas i Martí

El punt 2, si us plau.

La presidenta

D'acord, doncs. Demanen votació separada del punt número 2.

Per tant, votarem primer el punt número 1 amb l'esmena acceptada i el punt número 3 conjuntament, i després farem votació del punt número 2.

Passem a la votació.

Votació del punt número 1, amb esmena acceptada, i el punt número 3.

Vots a favor?

Són 19 vots a favor, dels grups parlamentaris de Ciutadans, Junts per Catalunya, Esquerra, PSC - Units per Avançar i Catalunya en Comú Podem.

Per tant, s'aproven per unanimitat el punt 1, amb l'esmena acceptada, i el punt 3.

I ara passarem a la votació del punt número 2.

Vots a favor?

Nou vots a favor, dels grups parlamentaris de Ciutadans, PSC - Units per Avançar i Catalunya en Comú Podem.

Vots en contra?

Deu vots en contra, dels grups parlamentaris de Junts per Catalunya i del Grup Republicà.

Per tant, el punt número 2 queda rebutjat, i el punt número 1 –amb l'esmena acceptada– i el punt número 3 queden aprovats, d'aquesta proposta de resolució.

Proposta de resolució sobre l'augment d'inversió en polítiques d'infància i família

250-00179/12

Atès que a l'inici d'aquesta comissió ja s'ha decidit posposar el punt número 4 per a la següent comissió, ara passarem al debat i votació de l'últim punt de l'ordre del dia, que és la Proposta de resolució sobre l'augment d'inversió en polítiques d'infància i família, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada Elisabeth Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Sí; gracias, presidenta. Bien, volvemos a presentar esta propuesta de resolución debido a la urgencia social que tenemos en Cataluña para acabar con el elevado índice de pobreza infantil. Es urgente porque, debido a los recortes realizados desde 2010 por los diferentes *govern*s de la Generalitat y a causa de la crisis económica, se ha disparado la pobreza infantil y necesitamos acciones urgentes por parte del Govern de la Generalitat.

En Cataluña uno de cada cuatro niños es pobre, y somos una de las comunidades autónomas donde la renta de los padres influye más en la educación de los hijos. Estamos hablando de unos 348.000 niños y niñas pobres, que representan un 25 por ciento de niños y niñas en el umbral de pobreza. En caso de tener la situación de una persona con dependencia en el domicilio, pues, hablamos de un umbral de pobreza de un riesgo de un 23 por ciento. Y el índice se dispara..., el riesgo de pobreza en las familias monoparentales es de un 40 por ciento.

Y esto hace que necesitamos *govern*s concienciados que inviertan en políticas de apoyo a la infancia y a las familias. Y nos gustaría saber, desde nuestro grupo parlamentario, qué están haciendo los diferentes grupos que dan apoyo al Govern con relación a apoyar a las familias en situación de vulnerabilidad, en especial a las familias monoparentales.

Por otro lado, queremos decir que la inversión en políticas de infancia es una de las mejores formas de asegurar la igualdad de oportunidades, y está comprobado que el efecto es multiplicador en la sociedad, porque los niños de hoy son los adultos de mañana, los adultos del futuro. Por lo tanto, nosotros, desde la legislatura pasada, junto a otros grupos..., en el pasado Pleno también se aprobó una moción para pedir urgencia en la inversión en políticas de infancia, ya que en Cataluña estamos por debajo de la media española en inversión en políticas de infancia y a años luz de la media europea.

Desde aquí queremos decirles tanto a Esquerra como a Junts per Catalunya si tanto les cuesta poner en el centro de su acción de gobierno las políticas sociales, y, en este caso, esta urgencia social que afecta a tantos niños y niñas en Cataluña. Queremos acciones claras, queremos acciones concretas, nos parece injustificable esta dejadez de funciones por parte del Govern de la Generalitat, y queremos expli-

caciones de los grupos de Esquerra y de Junts per Catalunya, que nos expliquen qué han estado haciendo estos años.

Por otro lado, urge desplegar la Ley de infancia. Hace ocho años que se aprobó la Ley de infancia. Continuamos sin poder implementarla por falta de reglamento, y hemos pedido, pues, que haya un reglamento para poderla implementar. Y, por otro lado, pues, pedimos un informe de cumplimiento del Pacto por la infancia en nuestra propuesta de resolución.

Queremos anunciar que no hemos aceptado las enmiendas de Junts per Catalunya, porque nos parece que después de ocho años de la aprobación de la Ley de infancia y después de la dejadez de funciones por parte del Govern de la Generalitat, las enmiendas de *continuar desplegant la llei* y de *continuar invertint* en políticas de infancia nos parecen una tomadura de pelo.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Atès que hi ha esmenes presentades pels grups parlamentaris Republicà i Junts per Catalunya, ara és el seu torn. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Republicà, la diputada Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Gràcies, presidenta. Bé. A nosaltres, com a Grup Republicà o d'Esquerra Republicana, també ens preocupa la situació dels infants del nostre país, i coincidim que són el futur de demà, però també són el present d'ara, no?, i per aquest motiu hi estem treballant. O sigui, s'està treballant en el desplegament del reglament, i per això es va aprovar, i vam transaccionar diverses propostes amb la moció que van presentar els companys dels comuns al Ple. I en aquesta línia, doncs, continuem treballant.

Hem intentat, d'alguna manera, transaccionar o presentar les esmenes oportunes als companys de Ciutadans, però no ens han acceptat cap de les esmenes dels dos primers punts, motiu pel qual, doncs... Com en el punt 1 ens diuen que hem d'augmentar la inversió, nosaltres també els diem que fa poc va venir el conseller i ens ho va explicar: hi ha hagut un augment en la inversió per tema d'infància. En el tema dels menors no acompanyats hi ha hagut un augment de la despesa que ni tan sols estava pressupostat, no?

Per altre costat, ja ens agradaria equiparar-nos a la resta d'Europa, però és que també l'Estat espanyol ha de pagar la part que falta, i això també ho hauríem de tenir en compte, no? Però, tot i així, s'està fent, i si comparem les dades del 2015 amb les d'ara, l'augment és bastant important.

I, per últim, quan fan referència al desplegament reglamentari..., també s'està fent. Ja està calendaritzat i s'hi està treballant.

Llavors, totes les esmenes de millora que nosaltres havíem fet, com no han estat acceptades..., lògicament, en aquests dos punts primers, doncs, hi votarem en contra, i al tercer punt sí que hi votarem a favor. Per aquest motiu, presidenta, en demanarem, després, votació separada.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula la diputada Saloua Laouaji.

Saloua Laouaji Faridi

Gràcies, presidenta. Pel que fa a aquesta PR 179, des del nostre grup, Junts per Catalunya, ens agradaria fer referència a la declaració de la UNICEF, quan diu que no invertir en els infants és endeutar-se per al futur i que els nens ho pateixen ara, i també quan diu que la pobresa infantil és sensible a les polítiques socials, a la distribució d'ingressos, i que determinats països protegeixen millor que altres els infants més vulnerables.

La reducció de la pobresa infantil ha de ser una prioritat. Hem de tenir molt en compte que els infants amb pitjor nivell de benestar pateixen les conseqüències en la resta de la seva vida. I per això hi ha l'interès de tot el grup en aquest tema, i per això la setmana passada vam aprovar una moció amb relació a aquest tema.

Però també hem de fer referència a que, amb relació al Govern espanyol, el 2010 es va comprometre davant de la Unió Europea a reduir en 250.000 el nombre d'infants en situació de pobresa fins al 2020, però el nombre de nens i nenes pobres segueix, desgraciadament, augmentant.

I amb relació al nostre Govern, insistim sobre el fet que l'informe de l'import de la despesa executada per anys augmenta cada any. D'això en queda constància en el Pla integral de suport a la família, i només heu de mirar els anys 2015, 2016, 2017. I pel que fa a l'any 2018, penso que és més que probable... I encara que els diners sempre són insuficients en la lluita contra la pobresa, hem de destacar l'increment de polítiques dirigides a la família. I precisament torno a ressaltar, sobre el 2018, que caldrà comptar la renda garantida de ciutadania com una prestació familiar.

I també hi ha un segon punt: estaria bé comptabilitzar millor les accions en favor de les famílies que fan els diferents departaments de la Generalitat i l'aflorament de totes les accions que estan duent a terme els departaments, que quedaran ben reflectides quan es publiqui l'avaluació del pla interdepartamental.

I per tot això vam intentar, tal com ha dit la companya del Grup Republicà, negociar amb els companys de Ciutadans una esmena que reflecteix que cada any el pressupost augmenta, però no va ser acceptada.

Per altra banda, insistim sobre el fet que és necessari que l'Estat espanyol faci efectiu el pagament que li correspon en matèria de serveis socials, que també ha de resoldre el dèficit històric que pateix Catalunya en matèria de finançament.

I per tot això votarem en contra dels punts 1 i 2, i a favor del punt 3.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. És el torn del Grup Parlamentari Socialistes - Units per Avançar. Té la paraula el diputat Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Gràcies, presidenta. Nosaltres per descomptat que aprovarem aquesta proposta de resolució. Jo..., és que escolto algunes coses per aquí que m'esgarripen molt. És a dir, no acabo d'entendre per què els grups que donen recolzament al Govern no voten per augmentar la inversió en polítiques d'infància i família fins a la mitjana europea, que això és el que van votar moltes altres vegades, perquè això ja va camí de ser allò de la cartera de serveis socials, diguem-ne. Ho hem votat en moltes ocasions: al Ple del Parlament, etcètera. Per tant, jo crec que invertir en infància la mitjana que hi inverteix la Unió Europea no té discussió.

Desplegar reglamentàriament una llei que van votar vostès de l'any 2010... El desplegament d'una llei; si us plau, el desplegament d'una llei del 2010. Està molt bé que vostès exigeixin –i jo també m'hi sumo– a treure les lleis socials que han estat recorregudes pel Tribunal Constitucional, d'acord; però les que no estan recorregudes, si us plau, posin-les en marxa –les de l'any 2010–, que vostès tenen tota la competència per poder fer-ho.

I «traslladar als grups parlamentaris fer públic un informe de compliment del Pacte per a la infància», home, això és més difícil, perquè no tenen res. Jo entenc que a això hi puguin votar en contra, perquè és que no hi ha res, del Pacte per a la infància, més enllà del desplegament de les taules territorials –punt. Hi insisteixo: aquest no era el pacte del Govern, és el pacte del conjunt d'entitats i de la societat civil de Catalunya amb el Govern i amb els grups parlamentaris d'aquell moment.

Acabo. Si vostès exigeixen al Govern de l'Estat que pagui aquest dèficit històric, aprovin els pressupostos. Si ho han plantejat, ho han posat a sobre de la taula, apro-

vin els pressupostos, i tindran aquest dèficit històric; segurament no tot, però molt més que el que vostès han aconseguit durant aquests darrers anys, aquests sis anys, on no hi ha hagut cap nova competència i cap nou finançament, entre altres coses, per fer front a la situació de crisi que tenien molts infants i joves.

I, si us plau, quan diguin vostès que s'estan fent moltes polítiques de família, diguin quines són, perquè, clar, *el papel lo aguanta todo...* Com a mínim, en sis mesos el Govern de l'Estat ha posat en marxa l'Alt Comissionat per a la Infància; una certa intenció se li veu. Aquí han posat un càrrec nou a la conselleria i prou, per reordenar orgànicament el mateix Govern, però no tenim res de nou.

De la mateixa manera que es donen pressa en fer comissions per la república i coses d'aquest tipus, home, no estaria de més poder fer un pla de xoc contra la pobresa infantil, que és més efectiu, que és més de veritat, i a la gent segurament els beneficiarà molt més.

Per tant, nosaltres sí, i tant que donarem recolzament a aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula la diputada Yolanda López.

Yolanda López Fernández

Gracias, presidenta. A ver, nos alegramos de que no hayáis admitido las enmiendas, y nuestro grupo parlamentario es el primero que ha presentado en este Parlamento propuestas para paliar la pobreza infantil.

Justamente la semana pasada mi compañera Marta Ribas presentaba una moción en el Pleno a través de la cual, pues, se aprobaba el compromiso de doblar inversión en infancia en los presupuestos de 2019 para ir haciendo el camino de acercarnos a la media europea.

De hecho, los datos que cita la PR del informe de Save the Children lamentablemente ya han sido superados. Los últimos datos de la encuesta de condiciones de vida hecha pública en el pasado verano por el Idescat dicen que el año pasado el riesgo de pobreza infantil alcanzó el 28,5 de la población menor de dieciséis años, lo que supone un 4,5 por ciento más que el año anterior. Quiere decir esto que uno de cada tres de nuestros niños y niñas sufren riesgo de pobreza, cerca de 400.000 niños, una cifra que debería estremecernos.

Evidentemente, estamos del todo de acuerdo también en reclamar al Govern que cumpla con la ley aprobada por el Parlament sobre derechos y oportunidades de la infancia y la adolescencia –que la desarrolle, por favor, ya–, al igual que estamos de acuerdo en dar continuidad al Pacto nacional por la infancia, parado durante los últimos años.

Por tanto, votaremos –ya lo he dicho antes– a favor de esta propuesta de resolución.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Atès que s'ha manifestat... No sé si vol... (*Veus de fons.*) Sí? D'acord. Té la paraula la diputada Valencia.

Elisabeth Valencia Mimbrero

Sí. Le quería decir a la diputada de Junts per Catalunya, sobre todo, que están bien las declaraciones de intenciones sobre que hay que aumentar la inversión en políticas de infancia, pero cuando dice que se ha aumentado la inversión, nos gustaría, como dice el diputado del Partido Socialista, que nos diga en qué cifra. Y cuando dice que se han hecho políticas de apoyo a las familias, me gustaría que nos dijeran qué políticas de apoyo a las familias. Ustedes pueden venir como siempre aquí

a justificar lo injustificable, pero es que la realidad, pues, es la que tenemos encima de la mesa: no hay ni inversión ni políticas de apoyo a las familias.

Y, por otro lado, quería comentar que nosotros en la exposición de motivos hemos hecho referencia al informe de Save the Children porque eran los últimos datos que teníamos respecto a pobreza infantil y la inversión en políticas de infancia, pero, claro, ha habido un informe de condiciones de vida posterior y datos del Idescat que actualizan estos datos. Pero como ustedes han tenido el Parlamento cerrado, pues, no nos ha dado tiempo ni a debatirlo ni a actualizarlo. Es una muestra más de que este Govern nos dificulta mucho también el trabajo aquí en el Parlament.

Muchas gracias.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada.

Passarem a la votació.

Atès que s'ha demanat votació dels punts 1 i 2 conjuntament i del punt 3 separat, primer passarem a votar els punts 1 i 2. (*Veus de fons.*) Sí, diputada Najat, digui-ho bé.

Najat Driouech Ben Moussa

Presidenta. No, votarem en bloc. Retirem la votació separada.

La presidenta

Doncs, molt bé.

Passarem a votar en bloc tota la proposta de resolució.

Vots a favor de la proposta de resolució?

Nou vots a favor, dels grups parlamentaris de Ciutadans, PSC - Units per Avançar i Catalunya en Comú Podem.

Vots en contra?

Deu vots en contra, dels grups parlamentaris de Junts per Catalunya i el Grup Republicà.

Per tant, aquesta proposta de resolució queda rebutjada.

Recordin, com els he dit al començar, que els portaveus i membres de la Mesa es quedin per parlar de la creació del grup de treball de pobresa femenina. Per a la resta, doncs, ja ha acabat la comissió. Bona castanyada a tots.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts.